

Gióp

¹ Tại trong xứ Uút-xơ có một người tên là Gióp; người ấy vốn trọn vẹn và ngay thẳng; kính sợ Đức Chúa Trời, và lánh khỏi điều ác. ² Người sanh được bảy con trai và ba con gái; ³ có bảy ngàn chiên, ba ngàn lạc đà, năm trăm đôi bò, năm trăm lừa cái, và tôi tớ rất nhiều; người ấy lớn hơn hết trong cả dân Đông phương. ⁴ Các con trai người hay đi dự tiệc, đãi thay phiên nhau trong nhà của mỗi người; và sai mời ba chị em gái mình ăn uống chung với mình. ⁵ Xảy khi các ngày yến tiệc xong rồi, Gióp sai người đi dọn các con cái mình cho thanh sạch, thức dậy sớm, dâng của lễ thiêu tùy số chúng nó; vì người nói rằng: Dễ thường các con ta có phạm tội, và trong lòng từ chối Đức Chúa Trời chẳng. Gióp hằng làm như vậy. ⁶ Vả, một ngày kia các con trai của Đức Chúa Trời đến ra mắt Đức Giê-hô-va, và Sa-tan cũng đến trong vòng chúng. ⁷ Đức Giê-hô-va phán hỏi Sa-tan rằng: Người ở đâu đến? Sa-tan thưa với Đức Giê-hô-va rằng: Tôi trải qua đây đó trên đất và dạo chơi tại nơi nó. ⁸ Đức Giê-hô-va lại hỏi Sa-tan rằng: Người có nhìn thấy Gióp, tôi tớ của ta chẳng; nơi thế gian chẳng có người nào giống như nó, vốn trọn vẹn và ngay thẳng, kính sợ Đức Chúa Trời, và lánh khỏi điều ác? ⁹ Sa-tan thưa với Đức Giê-hô-va rằng: Gióp há kính sợ Đức Chúa Trời luống công

sao? ¹⁰ Chúa há chẳng dựng hàng rào binh vực ở bốn phía người, nhà người, và mọi vật thuộc về người sao? Chúa đã ban phước cho công việc của tay người và làm cho của cải người thêm nhiều trên đất. ¹¹ Nhưng bây giờ hãy giơ tay Chúa ra, đập đến hại các vật người có, ắt là người sẽ phải báng Chúa trước mặt. ¹² Đức Giê-hô-va phán với Sa-tan rằng: Này, các vật người có đều phó trong tay người; nhưng chớ tra tay vào mình nó. Sa-tan bèn lui ra khỏi mặt Đức Giê-hô-va. ¹³ Xảy một ngày kia, khi các con trai và con gái người đang ăn và uống rượu trong nhà anh cả chúng nó, ¹⁴ một sứ giả đến báo tin cho Gióp rằng: Bò đang cày, lừa đang ăn gần bên cạnh, ¹⁵ thì dân Sê-ba xông vào chúng nó, đoạt cướp đi, và lấy lưới gươm giết các tôi tớ; chỉ một mình tôi thoát khỏi đặng báo tin cho ông. ¹⁶ Người này còn đang nói, thì một người khác đến, báo rằng: Lửa của Đức Chúa Trời từ trên trời giáng xuống thiêu đốt các con chiên và tôi tớ, làm cho tiêu hủy chúng nó đi; chỉ một mình tôi thoát khỏi đặng báo tin cho ông. ¹⁷ Người này còn đang nói, thì một kẻ khác chạy đến, báo rằng: Dân Canh-đê phân làm ba đạo, xông vào lạc đà, cướp đoạt đi, và lấy lưới gươm giết các tôi tớ; chỉ một mình tôi thoát khỏi đặng báo tin cho ông. ¹⁸ Người này còn đang nói, thì một kẻ khác chạy đến, báo rằng: Các con trai và con gái ông đang ăn uống tại nơi nhà anh cả của họ, ¹⁹ kia một ngọn gió lớn từ phía bên kia sa mạc thổi đến, làm cho bốn góc nhà rung rinh, nhà sập

xuống đê chết các người trẻ tuổi; chỉ một mình tôi thoát khỏi đặng báo tin cho ông. ²⁰ Gióp bèn chỗi dậy, xé áo mình, và cạo đầu, đoạn xấp mình xuống đất mà thờ lạy, ²¹ và nói rằng: Tôi trần truồng lọt khỏi lòng mẹ, và tôi cũng sẽ trần truồng mà về; Đức Giê-hô-va đã ban cho, Đức Giê-hô-va lại cất đi; đáng ngợi khen danh Đức Giê-hô-va! ²² Trong mọi sự ấy, Gióp không phạm tội, và chẳng nói phạm thượng cùng Đức Chúa Trời.

2

¹ Xảy ra một ngày kia, các con trai của Đức Chúa Trời đến ra mắt Đức Giê-hô-va, Sa-tan cũng có đến trong vòng chúng đặng ra mắt Đức Giê-hô-va. ² Đức Giê-hô-va bèn phán hỏi Sa-tan rằng: Người ở đâu đến? Sa-tan thưa cùng Đức Giê-hô-va rằng: Tôi trải qua đây đó trên đất và dạo chơi tại nơi nó. ³ Đức Giê-hô-va lại phán hỏi Sa-tan rằng: Người có nhìn thấy Gióp, tôi tớ của ta chẳng? Trên đất chẳng có ai giống như người, vốn trọn vẹn và ngay thẳng, kính sợ Đức Chúa Trời, và lánh khỏi điều ác; lại người bèn đỗ trong sự hoàn toàn mình, mặc dầu người có giục ta phá hủy người vô cớ. ⁴ Sa-tan thưa lại với Đức Giê-hô-va rằng: Lấy da đến da, phàm vật chi một người có, tất sẽ trao thế cho mạng sống mình. ⁵ Nhưng bây giờ xin Chúa hãy giơ tay ra, đặng đến hại xương thịt người, ắt là người sẽ phỉ báng Chúa trước mặt. ⁶ Đức Giê-hô-va phán với Sa-tan rằng: Kia, người ở trong tay người;

nhưng chỉ hãy giữ mạng sống người. ⁷ Sa-tan bèn lui ra khỏi trước mặt Đức Giê-hô-va, hành hại Gióp một bệnh ung độc, từ bàn chân cho đến chót đầu. ⁸ Gióp lấy một miếng sành đặng gãi mình, và ngồi trong đống tro. ⁹ Vợ người nói với người rằng: Uûa? Ông hãy còn bền đỗ trong sự hoàn toàn mình sao? Hãy phỉ báng Đức Chúa Trời, và chết đi! ¹⁰ Người đáp lại rằng: Người nói như một người đàn bà ngu muội. Uûa sao! Sự phước mà tay Đức Chúa Trời ban cho chúng ta, chúng ta lãnh lấy, còn sự tai họa mà tay Ngài giáng trên chúng ta, lại chẳng lãnh lấy sao? Trong mọi việc đó, Gióp không phạm tội bởi môi miệng mình. ¹¹ Vả, khi ba bạn hữu của Gióp, là Ê-li-pha người Thê-man, Binh-đát người Su-a, và Sô-pha người Na-a-ma, hay được các tai nạn đã xảy đến cho người, mỗi người bèn hẹn nhau từ xứ mình đi đến đặng chia buồn và an ủi người. ¹² Ba bạn hữu ở xa ngược mắt lên thì chẳng nhận biết người, bèn cất tiếng lên khóc, mỗi người xé áo mình, hất bụi lên trời mà vãi trên đầu mình. ¹³ Đoạn, ba bạn ngồi xuống đất với người trong bảy ngày bảy đêm, chẳng ai nói một lời với người, vì thấy sự đau đớn người lớn lắm.

3

¹ Sau việc ấy, Gióp mở miệng rửa ngày sanh mình. ² Gióp bèn cất tiếng nói rằng: ³ Ngày ta đã sanh ra, khá hư mất đi; Còn đêm đã nói rằng: Có được thai dựng một con trai, hãy tiêu diệt

đi! ⁴ Nguyên ngày ấy bị ra tắm tối! Nguyên Đức Chúa Trời từ trên cao chớ thềm kể đến, Và ánh sáng đừng chiếu trên nó! ⁵ Chớ gì tối tăm và bóng sự chết nhìn nhận nó, Àùng mây kéo phủ trên nó, Và nhựt thực làm cho nó kinh khiếp. ⁶ Nguyên sự tối tăm mịt mịt hăm lấy đêm ấy; Chớ cho nó đồng lạc với các ngày của năm; Đừng kể nó vào số của các tháng! ⁷ Phải, nguyên cho đêm ấy bị son sẻ; Tiếng vui cười chớ vang ra trong khoảng nó! ⁸ Ai hay rửa sả ngày, và có tài chọc Lê-vi-a-than dậy, Hãy rửa sả nó! ⁹ Nguyên sao chạng vạng đêm ấy phải tối tăm; Nó mong ánh sáng, mà ánh sáng lại chẳng có, Chớ cho nó thấy rạng đông mở ra! ¹⁰ Bởi vì đêm ấy không bẻ cửa lòng hoài thai ta, Chẳng có giấu sự đau đớn khỏi mắt ta. ¹¹ Nhân sao tôi chẳng chết từ trong tử cung? Nhân sao không tắt hơi khi lọt lòng mẹ.? ¹² Cớ sao hai đầu gối đỡ lấy tôi, Và vú để cho tôi bú? ¹³ Bằng chẳng vậy, bây giờ ắt tôi đã nằm an tịnh, Được ngủ và nghỉ ngơi ¹⁴ Cùng các vua và mưu sĩ của thế gian, Đã cất mình những lạng tẩm; ¹⁵ Hoặc với các quan trưởng có vàng, Và chất bạc đầy cung điện mình. ¹⁶ Hoặc tôi chẳng hề có, như một thai sảo biệt tằm, Giống các con trẻ không thấy ánh sáng. ¹⁷ ỳ đó kẻ hung ác thôi rày rạc, Và các người mỗn sức được an nghỉ; ¹⁸ ỳ đó những kẻ bị tù đồng nhau được bình tịnh, Không còn nghe tiếng của kẻ hà hiếp nữa. ¹⁹ Tại nơi ấy nhỏ và lớn đều ở cùng nhau, Và kẻ tôi mọi được phóng khỏi ách chủ mình. ²⁰ Cớ sao ban ánh sáng cho kẻ hoạn nạn, Và sanh mạng

cho kẻ có lòng đầy đắng cay? ²¹ Người như thế mong chết, mà lại không được chết; Cầu thác hơn là tìm kiếm báu vật giấu kín; ²² Khi người ấy tìm được mồ mả, Thì vui vẻ và nức lòng mừng rỡ thay, ²³ Người nào không biết đường mình phải theo, Và bị Đức Chúa Trời vây bọc bốn bên, sao lại được sự sống? ²⁴ Vì trước khi ăn, tôi đã than siết, Tiếng kêu vang tôi tuôn tôi như nước. ²⁵ Vì việc tôi sợ hãi đã thấu đến tôi; Điều tôi kinh khủng lại xảy ra cho tôi. ²⁶ Tôi chẳng được an lạc, chẳng được bình tịnh, chẳng được an nghỉ; Song nổi rối loạn đã áp đến!

4

¹ Bấy giờ, Ê-li-pha, người Thê-man đáp lời mà rằng: ² Nếu người ta thử nói với ông, ông sẽ mất lòng chẳng? Nhưng ai cầm giữ mình không nói sao được? ³ Kìa, ông đã dạy dỗ nhiều người, Và làm cho tay yếu đuối ra mạnh mẽ; ⁴ Các lời nói ông đã đỡ kẻ xiêu tó lên, Và đầu gối lung lay, ông đã làm cho vững bền. ⁵ Nhưng bây giờ tai nạn xảy đến ông, ông lại giận; Nó lâm vào ông, thì ông bị rối lòng. ⁶ Ông kính sợ Đức Chúa Trời, ấy há chẳng phải nơi nương nhờ của ông? Tánh hạnh hoàn toàn của ông, há chẳng phải sự trông cậy của ông sao? ⁷ Ông hãy suy xét lại, nào bao giờ có kẻ vô tội bị hư mất? Đâu có người ngay thẳng lại bị trừ diệt? ⁸ Theo điều tôi đã thấy, ai cày sự gian ác, Và gieo điều khuấy rối, thì lại gặt lấy nó. ⁹ Bởi hơi thở Đức Chúa Trời, chúng bèn hư mất, Tại hơi xịt giận Ngài, họ bị

tiêu hao đi. ¹⁰ Tiếng gầm của sư tử, và giọng sư tử hét đã êm lặng, Và nanh của các sư tử con bị gãy. ¹¹ Sư tử mạnh bạo chết vì thiếu mồi, Và các sư tử con bị tản lạc. ¹² Có một lời mật thấu đến tôi, Lỗi tai tôi vắng vắng nghe tiếng ấy, ¹³ Ban đêm đang khi loài người ngủ mê, Lòng tôi suy tưởng, bèn thấy dị tượng, ¹⁴ Sự kinh khủng sợ hãi xông hãm tôi, Khiến xương cốt tôi run rẩy. ¹⁵ Có một thần đi ngang qua trước mặt tôi; Các lông tóc của thịt tôi bèn xướng lên. ¹⁶ Thần đứng đó, tôi nhìn không biết mặt người; Có một hình dạng ở trước mặt tôi. Tôi nghe tiếng thầm thì nho nhỏ, mà rằng: ¹⁷ “Loài người hay chết, há công bình hơn Đức Chúa Trời ư? Loài người há được trong sạch hơn Đấng Tạo hóa mình sao?” ¹⁸ Kia, Đức Chúa Trời không tin cậy các tôi tớ Ngài, Ngài thường trách sự điên dại của thiên sứ Ngài. ¹⁹ Phương chi những kẻ ở chòi đất sét được cất trên nền bụi cát, Bị chà nát như loài sâu mọt! ²⁰ Giữa khoảng sáng đến chiều, chúng bị hư nát; Hằng chết luôn luôn, mà chẳng có ai lưu ý đến. ²¹ Dây chằng của chúng há chẳng bị đứt trong mình họ sao? Chúng thác, nào được khôn ngoan chi.

5

¹ Vậy, hãy kêu la! Có ai đáp lời ông chẳng? Ông sẽ trở lại cùng đấng nào trong các thánh? ² Vì nổi sầu thảm giết người ngu muội, Sự đố kỵ làm chết kẻ đơn sơ. ³ Tôi có thấy kẻ ngu muội châm rẽ ra; Nhưng thành linh tôi rửa sả chỗ ở

của hắn. ⁴ Con cái hắn không được an nhiên, Bị chà nát tại cửa thành, chẳng có ai giải cứu; ⁵ Người đói khát ăn mùa màng hắn, Đến đổi đoạt lấy ở giữa bụi gai, Và bầy gài rình của cải hắn. ⁶ Vì sự hoạn nạn chẳng phải từ bụi cát sanh ra, Sự khốn khó chẳng do đất nảy lên; ⁷ Nhưng loài người sanh ra để bị khốn khó, Như lửa bay chớp lên không. ⁸ Song tôi, tôi sẽ tìm cầu Đức Chúa Trời, Mà phó duyên cơ tôi cho Ngài; ⁹ Ngài làm công việc lớn lao, không sao dò xét được, Làm những sự diệu kỳ, không thể đếm cho đặng; ¹⁰ Ngài ban mưa xuống mặt đất, Cho nước tràn đồng ruộng, ¹¹ Nhấc lên cao những kẻ bị hạ xuống, Và cứu đỡ những người buồn thảm cho được phước hạnh. ¹² Ngài làm bại mưu kế của người quỷ quyệt, Khiến tay chúng nó chẳng làm xong được việc toan định của họ. ¹³ Ngài bắt kẻ khôn ngoan trong chước móc họ, Mưu kế của kẻ quỷ quái bèn bị bại. ¹⁴ Ban ngày chúng nó gặp tối tăm, Đang lúc trưa chúng rờ đi như trong đêm tối. ¹⁵ Đức Chúa Trời cứu kẻ nghèo khỏi gươm của miệng chúng nó, Và khỏi tay kẻ cường bạo. ¹⁶ Vậy, kẻ nghèo khốn có sự trông cậy, Còn kẻ gian ác ngậm miệng lại. ¹⁷ Người mà Đức Chúa Trời quở trách lấy làm phước thay! Vậy, chớ khinh sự sửa phạt của Đấng Toàn năng. ¹⁸ Vì Ngài làm cho bị thương tích, rồi lại bó rịt cho; Ngài đánh hại, rồi tay Ngài chữa lành cho. ¹⁹ Trong sáu cơn hoạn nạn, Ngài sẽ giải cứu cho, Qua cơn thứ bảy, tai hại cũng sẽ không đụng đến mình. ²⁰ Trong cơn đói kém, Ngài sẽ giải cứu cho

khỏi chết, Và đang lúc giặc giã, cứu khỏi lưỡi gươm. ²¹ Ông sẽ được ẩn núp khỏi tai hại của lưỡi; Cũng sẽ chẳng sợ chi khi tai vạ xảy đến. ²² Ông sẽ cười thầm khi thấy sự phá hoang và sự đói kém, Cũng chẳng sợ các thú vật của đất; ²³ Vì ông lập giao ước với đá đồng ruộng; Và các thú rừng sẽ hòa thuận với ông. ²⁴ Ông sẽ thấy trại mình được hòa bình; Đi viếng các bầy mình, sẽ chẳng thấy chi thiếu mất. ²⁵ Cũng sẽ thấy dòng dõi mình nhiều, Và con cháu mình đông như cỏ trên đất. ²⁶ Ông sẽ được tuổi cao khi vào trong phần mộ, Như một bó lúa mà người ta gặt phải thì. ²⁷ Này, chúng tôi có xem xét điều đó, nó vốn là vậy; Hãy nghe, hãy biết để làm ích cho mình.

6

¹ Gióp đáp lại rằng: ² Ôi! Chớ gì nỗi buồn tôi nhắc cân cho đúng, Và các tai nạn tôi để lên cân thăng bằng! ³ Vì hiện giờ nó nặng hơn cát biển; Nên tại cơ ấy các lời tôi nói đại ra. ⁴ Bởi vì các tên của Đấng Toàn năng trúng nhằm tôi; Tâm hồn tôi uống nọc độc của tên ấy; Sự kinh khiếp của Đức Chúa Trời dàn trận nghịch cùng tôi. ⁵ Chớ thì con lừa rừng nào kêu la khi có cỏ? Con bò rống khi có lương thảo? ⁶ Vật chi lạt lẽo, người ta nào ăn chẳng bỏ muối? Còn trong tròng trắng trứng gà, đâu có mùi lai gì? ⁷ Vật gì linh hồn tôi từ chối đá đến, Lại trở nên vật thực gớm ghê của tôi. ⁸ Ôi! Chớ gì lời sở cầu tôi được thành, Và Đức Chúa Trời ban cho tôi điều tôi ao ước! ⁹ Chớ chi Đức Chúa Trời đẹp lòng cà

tán tôi, Buông tay Ngài ra trừ diệt tôi! ¹⁰ Vậy, tôi sẽ còn được an ủi, Và trong cơn đau đớn chẳng giảm, Tôi sẽ vui mừng, bởi vì không có từ chối lời phán của Đấng Thánh. ¹¹ Sức lực tôi nào đủ đợi cho nổi, Cuối cùng tôi sẽ ra sao, mà tôi lại nhần nhịn được? ¹² Sức tôi há là sức đá sao? Thịt tôi há dễ là đồng? ¹³ Trong mình tôi chẳng có sự tiếp cứu, sự khôn ngoan bị cất khỏi tôi, Aáy há chẳng phải như vậy sao? ¹⁴ Kẻ gần xui té, đáng được bạn bầu thương xót đến, E kéo người bỏ sự kính sợ Đấng Toàn năng. ¹⁵ Anh em tôi đối gạt tôi như dòng khe cạn nước, Như lòng khe chảy khô. ¹⁶ Nó bị đục vì có nước đá, Có giá tuyết ẩn ở trong. ¹⁷ Nhưng trong khi giựt xuống, khe bèn khô cạn, Lúc nắng gội, nó lại biến khỏi chỗ nó. ¹⁸ Đoàn khách đi ngang qua nó bèn rẽ tách đường, Đi vào trong Sa mạc, rồi chết mất. ¹⁹ Đoàn khách ở Thê-ma tìm kiếm nước nó, Các kẻ bộ hành Sê-ba nhờ cậy nó; ²⁰ Nhưng chúng bị mắc cỡ vì nhờ cậy nơi nó; Khi đến tại khe, bèn phải hổ thẹn. ²¹ Hiện nay các bạn cũng không ra gì hết; Các bạn thấy sự đáng kinh khiếp, bèn run sợ. ²² Tôi há có nói rằng: Xin cung cấp cho tôi, Trong tài sản của các bạn, xin hãy lấy lễ vật dâng cho tôi, sao? ²³ Hoặc cầu rằng: Xin hãy giải cứu tôi khỏi tay kẻ cừu địch, Và chuộc tôi khỏi tay kẻ hà hiếp ư? ²⁴ Hãy dạy dỗ tôi, tôi sẽ nín lặng; Xin chỉ cho tôi hiểu tôi đã lầm lỗi nơi nào. ²⁵ Lời chánh trực có sức lực dường bao! Còn lời trách móc của các bạn nào có trách được gì? ²⁶ Các bạn muốn trách móc tiếng nói sao? Song

lời nói của một người ngã lòng chỉ như luồng gió. ²⁷ Quả thật, các bạn xông hãm kẻ mồ côi, Và đào hầm gài bẫy hữu mình. ²⁸ Vậy bây giờ, nếu các bạn muốn, hãy ngó tôi, Tôi nào dám nói dối trước mặt các bạn đâu. ²⁹ Xin khá xét lại; chớ có sự bất công; Phải, hãy xét lại, vì duyên cớ tôi là công bình. ³⁰ Có điều bất công nơi lưỡi tôi chẳng? Ồ gà tôi há chẳng phân biệt điều ác sao?

7

¹ Người ở thế gian há chẳng có sự chiến trận sao? Niên như người há không phải như đời của người làm mướn ư? ² Như kẻ nô lệ ước ao bóng tối, Như người làm thuê trông đợi tiền lương, ³ Như vậy tôi đã được các tháng khốn khó, Và những đêm lao khổ làm phần định cho tôi. ⁴ Khi tôi nằm ngủ thì tôi nói rằng: Chừng nào tôi sẽ thức dậy? Bao giờ sẽ hết tối tăm? Tôi quá trần trở cho đến rạng ngày. ⁵ Thịt tôi bị bao phủ giòi tữa và lấp đất; Da tôi nứt nẻ và chảy mủ ra! ⁶ Các ngày tôi qua mau hơn thoi dẹt cửi, Tiêu đi, chẳng có trông cậy gì. ⁷ Ôai! Xin hãy nhớ mạng sống tôi chỉ bằng hơi thở; Mắt tôi sẽ chẳng còn thấy điều phước hạnh nữa. ⁸ Mắt đã thấy tôi sẽ chẳng thấy tôi nữa, Mắt Chúa đoái đến tôi, nhưng tôi sẽ không còn, ⁹ Mây tan ra và đi mất thế nào, Kẻ xuống âm phủ không hề trở lên, cũng thế ấy. ¹⁰ Họ không hề trở về nhà mình nữa, Và xứ sở người chẳng còn biết người. ¹¹ Bởi cố ấy, tôi chẳng cầm miệng tôi; Trong cơn hoạn nạn của

lòng tôi, tôi sẽ nói ra; Trong cay đắng của linh hồn tôi, tôi sẽ phàn nàn. ¹² Tôi nói cùng Đức Chúa Trời rằng: Tôi há là một cái biển, một kỳ vật trong biển, Nên Ngài đặt kẻ cầm giữ tôi bốn bên? ¹³ Khi tôi nói: Giường tôi sẽ an ủi tôi, Nệm tôi sẽ làm hoạn nạn tôi nhẹ bớt, ¹⁴ Bấy giờ Chúa dùng chiêm bao làm cho tôi hoảng kinh, Lấy dị tượng khiến cho tôi sợ hãi. ¹⁵ Đến đổi linh hồn tôi chọn sự ngọt hơi, Và chết hơn là còn sống nơi xương cốt này. ¹⁶ Tôi đã chán sự sống. Tôi sẽ chẳng sống hoài. Xin Chúa để tôi ở một mình; vì các ngày tôi chỉ là hư không. ¹⁷ Loài người là gì mà Chúa kể là cao trọng? Nhân sao Chúa lưu ý đến người. ¹⁸ Viếng thăm người mỗi buổi sớm, Và thử thách người mỗi lúc mỗi khi? ¹⁹ Nhân sao Chúa không xây mắt khỏi tôi, Chẳng để cho tôi bằng tịnh cho đến khi nuốt nước miếng tôi? ²⁰ Hỡi Đấng gìn giữ loài người! nếu tôi đã phạm tội, có làm gì nghịch Chúa? Nhân sao Chúa đặt tôi làm một tấm bia, Đến đổi mình trở thành gánh nặng cho mình? ²¹ Cớ sao Chúa không tha tội cho tôi, Cắt lấy gian ác khỏi tôi đi? Vì bây giờ tôi sẽ nằm trong bụi đất; Chúa sẽ tìm kiếm tôi, song tôi không còn nữa.

8

¹ Binh-đát, người Su-a, bèn đáp lời, mà rằng:
² Ông sẽ nói các điều ấy đến bao giờ, Và lời của miệng ông sẽ giống như gió bão đến chùng nào? ³ Đức Chúa Trời há thiên đoán ư? Đấng toàn năng há trái phép công bình sao? ⁴ Nếu con

cái ông có phạm tội cùng Ngài, Thì Ngài đã phó chúng nó vào quyền tội ác của chúng nó. ⁵ Nếu ông cần thận tìm kiếm Đức Chúa Trời, Cầu khẩn cùng Đấng toàn năng, ⁶ Nếu ông thanh sạch và ngay thẳng, Quả thật bây giờ Ngài sẽ tỉnh thức vì ông, Và làm cho nhà công bình ông được hưng thịnh. ⁷ Dầu ban sơ ông vốn nhỏ mọn, Thì sau rốt sẽ nên trọng đại. ⁸ Xin hãy hỏi dòng dõi đời xưa, Khá chăm chỉ theo sự tìm tòi của các tổ tiên. ⁹ (Vì chúng ta mới có hôm qua, và chẳng biết gì; Bởi các ngày chúng ta trên đất khác nào một cái bóng); ¹⁰ Chớ thì chúng sẽ chẳng dạy ông, nói chuyện với ông, Và do nơi lòng mình mà đem ra những lời lẽ sao? ¹¹ Sậy há mọc nơi chẳng bùng bầu ư? Lác há mọc lên không có nước sao? ¹² Khi còn xanh tươi chưa phải phát, Thì đã khô trước các thứ cỏ khác. ¹³ Đường lối kẻ quên Đức Chúa Trời là như vậy: Sự trông cậy kẻ không kính sợ Đức Chúa Trời sẽ hư mất; ¹⁴ Nơi người nương nhờ sẽ bị truất, Điều người tin cậy giống như vầng nhật. ¹⁵ Người ấy nương dựa vào nhà mình, song nhà không vững chắc; Người níu lấy nó, nhưng nó chẳng đứng chịu nổi. ¹⁶ Trước mặt trời, nó xanh tươi. Nhành lá che phủ vườn nó. ¹⁷ Rễ nó quán trên đồng đá, Nó mọc xĩa ra giữa đá sỏi; ¹⁸ Nếu nó bị nhổ khỏi chỗ nó, Thì chỗ ấy bèn từ chối nó, mà rằng: Ta chẳng hề thấy người! ¹⁹ Kìa, ấy là sự vui sướng về đường lối nó; Sẽ có loài khác từ đất nảy ra. ²⁰ Kìa, Đức Chúa Trời chẳng từ bỏ người trọn vẹn, Cũng không giúp đỡ kẻ hung ác. ²¹ Song Chúa sẽ còn làm cho

miệng ông được đầy vui cười; Và môi ông tràn ra tiếng reo mừng. ²² Những kẻ ghét ông sẽ bị hổ thẹn bao phủ, Và nhà trại của kẻ ác sẽ chẳng còn.

9

¹ Gióp đáp lời lại mà rằng: ² Quả thật, tôi biết ấy là như vậy; Nhưng làm thế nào cho loài người được công bình trước mặt Đức Chúa Trời? ³ Nếu muốn tranh biện với Ngài. Thì một lần trong ngàn lần, loài người không thể đáp lời. ⁴ Đức Chúa Trời có lòng trí huệ và rất mạnh sức: Ai cứng cỏi với Ngài mà lại được may mắn? ⁵ Ngài dời các núi đi, Đánh đổ nó trong cơn giận Ngài; nhưng núi chẳng biết đến. ⁶ Ngài khiến đất rúng động khỏi nền nó, Và các trụ nó đều chuyển lay; ⁷ Ngài dạy biểu mặt trời, nó bèn chẳng mọc, Ngài đóng ấn trên các ngôi sao; ⁸ Một mình Ngài trải các tầng trời ra, Và bước đi trên các ngọn sóng biển; ⁹ Ngài dựng nên sao bắc đẩu, Sao cày, và Sao rua, Cùng những lầu các bí mật của phương nam. ¹⁰ Ngài làm những việc lớn lao, không sao dò xét được, Những dấu kỳ chẳng xiết cho được. ¹¹ Kia, Ngài đã đi qua gần tôi, mà tôi không thấy Ngài, Ngài sang ngang trước mặt tôi, nhưng tôi chẳng nhìn thấy Ngài. ¹² Kia, Ngài vớ lấy tôi, ai ngăn trở Ngài được? Ai sẽ nói với Ngài rằng: Chúa làm chi vậy? ¹³ Đức Chúa Trời không hề cơn giận Ngài; Những kẻ giúp đỡ Ra-háp đều cúi mình xuống dưới Ngài. ¹⁴ Phương chi tôi đáp lại với Ngài, Và chọn lời

tranh biện cùng Ngài! ¹⁵ Dầu khi tôi công bình, tôi cũng không dám đối lại cùng Ngài; Nhưng tôi cầu xin ơn của Đấng phán xét tôi. ¹⁶ Mặc dầu tôi kêu cầu, và Ngài đáp lời tôi, Tôi cũng không tin rằng Ngài lắng tai nghe tiếng tôi. ¹⁷ Vì Ngài chà nát tôi trong cơn gió bão, Và thêm nhiều vết tích cho tôi vô cố. ¹⁸ Ngài không để cho tôi hả hơi; Nhưng Ngài khiến tôi no đầy sự đắng cay, ¹⁹ Nếu luận về sức lực, kìa, Ngài vốn quyền năng! Nếu nói về lý đoán, thì Ngài rằng: “Ai dám cáo kiện ta?” ²⁰ Dầu rằng tôi công bình, miệng mình sẽ lên án cho mình; Tuy tôi trọn vẹn, nó sẽ tố tôi ra gian tà. ²¹ Dầu tôi vô tội, tôi không kể đến mình tôi, Tôi khinh bỉ mạng sống tôi. ²² Àc và thiện thấy đều như nhau; bởi cố ấy, nên tôi có nói: Ngài tiêu diệt người trọn vẹn cũng như kẻ gian ác. ²³ Nếu tai họa giết chết thành linh, Thì Ngài chê cười sự thử thách của người vô tội. ²⁴ Đất bị phó vào tay kẻ gian ác; Nó che mặt những quan xét của đất; Nếu chẳng phải nó, vậy thì ai? ²⁵ Các ngày của tôi mau hơn kẻ trạm; Nó trốn không thấy điều phước hạnh. ²⁶ Nó xót qua mau như thuyền nan, Như chim ưng xông vào mồi. ²⁷ Nếu tôi nói: Tôi sẽ quên sự than phiền tôi, Bỏ bộ mặt buồn thảm tôi và lấy làm vui mừng, ²⁸ Thì tôi sợ hãi các điều đau đớn tôi, Biết rằng Ngài không cảm tôi là vô tội. ²⁹ Phải, tôi sẽ bị định tội; Nên cố sao tôi làm cho mình mệt nhọc luống công? ³⁰ Nếu tôi tắm trong nước tuyết, Rửa tay tôi với nước tro, ³¹ Thì Ngài lại nhận tôi trong hầm, Đến đổi quần áo tôi sẽ gồm ghê tôi.

32 Vì Đức Chúa Trời chẳng phải loài người như tôi, mà tôi dám đối với Ngài, Để chúng ta cùng đi chịu phán xét. 33 Chẳng có người nào phân xử giữa chúng ta, Đặt tay mình trên hai chúng ta. 34 Ước gì Chúa rút roi Ngài khỏi tôi, Khiến sự kinh khiếp của Ngài chớ làm rối loạn tôi nữa; 35 Bây giờ, tôi sẽ nói, chẳng sợ Ngài; Nhưng tôi chẳng được như vậy.

10

1 Linh hồn tôi đã chán ngán sự sống tôi; Tôi sẽ buông thả lời than thở của tôi, Tôi sẽ nói vì cơn cay đắng của lòng tôi. 2 Tôi sẽ thưa với Đức Chúa Trời rằng: Xin chớ đoán phạt tôi; Hãy tỏ cho tôi biết nhân sao Chúa tranh luận với tôi. 3 Chúa há đẹp lòng đè ép, Khinh bỉ công việc của tay Ngài, Và chiếu sáng trên mưu chước của kẻ ác sao? 4 Chúa có mắt xác thịt ư? Chúa thấy như người phàm thấy sao? 5 Các ngày của Chúa há như ngày loài người ư? Các năm của Chúa há như năm loài người sao? 6 Sao Chúa tra hạch gian ác tôi, Tìm kiếm tội lỗi tôi, 7 Dầu Chúa biết tôi chẳng phải gian ác, Và không ai giải thoát khỏi tay Chúa? 8 Tay Chúa đã dựng nên tôi, nắn giọt trót mình tôi; Nhưng nay Chúa lại hủy diệt tôi! 9 Xin Chúa nhớ rằng Chúa đã nắn hình tôi như đồ gốm; Mà Chúa lại muốn khiến tôi trở vào tro bụi sao? 10 Chúa há chẳng có rót tôi chảy như sữa, Làm tôi ra đặc như bánh sữa ư? 11 Chúa đã mặc cho tôi da và thịt, Lấy xương và gân đang tréo tôi. 12 Chúa đã ban cho tôi mạng sống và

điều nhân từ; Sự Chúa đoái hoài tôi đã gìn giữ tâm hồn tôi. ¹³ Dầu vậy, Chúa giấu các điều này nơi lòng Chúa; Tôi biết điều ấy ở trong tư tưởng của Ngài. ¹⁴ Nếu tôi phạm tội, Chúa sẽ xem xét tôi, Chẳng dung tha gian ác tôi. ¹⁵ Nếu tôi làm hung ác, thì khốn cho tôi thay! Còn nếu tôi ăn ở công bình, tôi cũng chẳng dám ngược đầu lên, Vì đã bị đẩy dẫy sỉ nhục, và thấy sự khổ nạn tôi. ¹⁶ Ví bằng tôi ngược đầu lên, hẳn quả Chúa sẽ săn tôi như sư tử, và tỏ ra nơi tôi quyền diệu kỳ của Ngài. ¹⁷ Chúa đặt chứng mới đối nghịch tôi, Và gia thêm sự giận cùng tôi: Đau đớn liên tiếp, và thì khốn khó theo tôi. ¹⁸ Nhân sao Chúa đem tôi ra khỏi lòng mẹ tôi? Phải chi đã tắt hơi, thì chẳng con mắt nào thấy tôi! ¹⁹ Bằng vậy, tôi sẽ như đã không hề có; Vì mới lọt lòng mẹ, bèn bị đem đến mồ mã! ²⁰ Các ngày tôi há chẳng phải ít ỏi sao? Vậy, Chúa ôi, khá ngưng dứt đi, Hãy dời khỏi tôi đi, để tôi được an ủi một chút, ²¹ Trước khi tôi đi đến xứ tối tăm và bóng sự chết, không hề trở lại; ²² Tức đất tối đen như mực, Là miền có bóng sự chết, chỉ có sự hỗn độn tại đó, Và ánh sáng không khác hơn tối tăm.

11

¹ Sô-pha, người Na-a-ma, đáp lại, mà rằng: ² Há chẳng nên đáp lại lời nói nhiều sao? Người già miệng há sẽ được xưng là công bình ư? ³ Chớ thì các lời khoe khoang của ông sẽ khiến người ta nín sao? Khi ông nhạo báng, há không có ai bĩ mặt ông ư? ⁴ Vì ông thừa cùng Đức Chúa

Trời rằng: Đạo lý tôi là thanh tịnh; Tôi không như bọn trước mặt Chúa. ⁵ Ồ! Chớ gì đẹp lòng Đức Chúa Trời mà phán, Và mở miệng Ngài đáp lời nghịch cùng ông, ⁶ Ước chi Ngài chỉ tỏ cho ông biết sự bí mật của sự khôn ngoan! Vì Ngài thông hiểu bội phần. Vậy, khá biết rằng Đức Chúa Trời phạt ông lại không xứng với tội gian ác của ông. ⁷ Nếu ông dò xét, há có thể hiểu biết được sự sâu nhiệm của Đức Chúa Trời, Và thấu rõ Đấng Toàn năng sao? ⁸ Sự ấy vốn cao bằng các tầng trời: Vậy ông sẽ làm gì? Sâu hơn âm phủ: ông hiểu biết sao đặng? ⁹ Bề dài sự ấy lại hơn cỡ trái đất, Và rộng lớn hơn biển cả. ¹⁰ Nếu Đức Chúa Trời đi ngang qua, bắt người ta cầm tù, Và đòi ứng hầu đoán xét, thì ai sẽ ngăn trở Ngài được? ¹¹ Vì Ngài biết những người giả hình, Xem thấy tội ác mà loài người không cảm biết đến. ¹² Nhưng chừng nào lửa con rừng sanh ra làm người, Thì chừng nấy người hư không mới trở nên thông sáng! ¹³ Vậy, nếu dọn lòng cho xứng đáng, Và giơ tay mình ra hướng về Chúa; ¹⁴ Bằng có tội ác trong tay ông, mà ông bỏ xa khỏi mình, Chẳng để sự bất công ở trong trại mình, ¹⁵ Bấy giờ, ông hẳn sẽ ngược mắt lên không thì vút gì, Thật sẽ được vững vàng, chẳng sợ chi; ¹⁶ Ông sẽ quên các điều hoạn nạn mình, Và nhớ đến nó như nước đã chảy qua. ¹⁷ Đòi ông sẽ sáng sủa hơn ban trưa; Dẫu nay tối tăm, sau sẽ hóa ra như buổi sáng. ¹⁸ Ông sẽ bình an vô sự, vì có sự trông cậy; Ông sẽ tìm tòi bốn bên, rồi nghỉ ngơi yên hàn vô sự. ¹⁹ Lại ông sẽ nằm, không ai

làm cho mình sợ hãi, Và lằm người sẽ tìm ơn của ông. ²⁰ Nhưng mắt kẻ hung ác sẽ bị hao mòn; Nó chẳng có nơi ẩn núp, Và điều nó sẽ trông mong, ấy là sự tắt hơi.

12

¹ Gióp đáp lại rằng: ² Hẳn chi các người thật là người, Sự khôn ngoan sẽ đồng chết mất với các người mà chớ! ³ Song ta cũng có sự thông sáng như các người, Chẳng kém hơn đâu; mà lại ai là người không biết những việc như thế? ⁴ Ta đã cầu khẩn Đức Chúa Trời, và Đức Chúa Trời đáp lời cho ta; Nay ta thành ra trò cười của bầu bạn ta; Người công bình, người trọn vẹn đã trở nên một vật chê cười! ⁵ Lòng người nào ở an nhiên khinh bỉ sự tai họa. Tai họa thường sẵn giáng trên kẻ nào trượt chân vấp ngã. ⁶ Trại của kẻ cướp được may mắn, Những kẻ chọc giận Đức Chúa trời ở bình an vô sự, Và được Đức Chúa Trời phó vào tay mình nhiều tài sản dư dật. ⁷ Nhưng khá hỏi loài thú, chúng nó sẽ dạy dỗ người, Hỏi các chim trời, thì chúng nó sẽ bảo cho người; ⁸ Hoặc nữa, hãy nói với đất, nó sẽ giảng dạy cho người; Còn những cá biển sẽ thuật rõ cho người biết. ⁹ Trong các loài này, loài nào chẳng biết rằng tay của Đức Chúa Trời đã làm ra những vật ấy? ¹⁰ Trong tay Ngài cầm hồn của mọi vật sống, Và hơi thở của cả loài người. ¹¹ Lỗi tai há chẳng xét lời nói, Như ổ gà ném những thực vật sao? ¹² Người già cả có sự khôn ngoan, Kẻ hưởng trường thọ được điều thông sáng. ¹³ Nơi

Đức Chúa Trời có sự khôn ngoan và quyền năng; Mưu luận và thông minh điều thuộc về Ngài. ¹⁴ Kia, Ngài phá hủy, loài người không cất lại được; Ngài giam cầm người nào, không ai mở ra cho. ¹⁵ Nay, Ngài ngăn nước lại, nước bèn khô cạn; Đoạn, Ngài mở nó ra, nó bèn làm đổi tàn đất, ¹⁶ Tại nơi Ngài có quyền năng và khôn ngoan; Kẻ bị làm lạc và kẻ làm cho làm lạc đều thuộc về Ngài. ¹⁷ Ngài bắt dẫn tù những kẻ bày mưu, Khiến các quan xét ra điên dại. ¹⁸ Ngài mở trời cho các vua, Và thắt xiềng xích nơi lưng họ; ¹⁹ Ngài bắt dẫn tù những thầy tế lễ, Đánh đổ các kẻ cường quyền. ²⁰ Ngài cất lời khỏi kẻ nói thành tín, Làm cho kẻ già cả mất trí khôn. ²¹ Ngài giáng điều sỉ nhục trên kẻ sang trọng, Tháo dây lưng của người mạnh bạo. ²² Ngài bày tỏ những sự sâu nhiệm ẩn trong tấm tối, Và khiến bóng sự chết hóa ra sáng sủa. ²³ Ngài khiến các dân tộc hưng thịnh, rồi lại phá diệt đi; Mở rộng giới hạn cho các nước, đoạn thu nó lại. ²⁴ Ngài cất thông sáng khỏi những trưởng của các dân tộc thế gian, Khiến chúng đi đông dài trong đồng vắng không đường lối. ²⁵ Chúng rờ đi trong tối tăm, không có sự sáng, Và Ngài làm cho họ đi ngã nghiêng như kẻ say.

13

¹ Nay, mắt ta đã thấy các điều đó, Tai ta có nghe và hiểu đến. ² Điều gì các người biết, ta cũng biết với. Ta chẳng kém hơn các người đâu. ³ Song ta muốn thưa với Đấng Toàn năng, Ước ao

biện luận cùng Đức Chúa Trời: ⁴ Còn các người là kẻ đúc rèn lời dối trá; Thầy đều là thầy thuốc không ra gì hết. ⁵ Chớ chi các người nín lặng! Đó sẽ là sự khôn ngoan của các người. ⁶ Vậy, hãy nghe lời biện luận ta, Khá chăm chỉ về lẽ đối nại của miệng ta. ⁷ Có phải các người dám nói lời bất công với Đức Chúa Trời chẳng? Các người há sẽ nói điều dối trá vì Ngài sao? ⁸ Các người há muốn tâu vị Đức Chúa Trời, Và cãi lẽ cho Ngài sao? ⁹ Nếu Ngài dò xét lòng các người, các người vừa ý điều đó sao? Các người há muốn phỉnh gạt Ngài như phỉnh gạt loài người sao? ¹⁰ Quả thật Ngài sẽ trách phạt các người. Nếu các người lén tâu vị người. ¹¹ Chớ thì sự oai nghi Ngài sẽ chẳng khiến các người bối rối sao? Sự hoảng kinh Ngài há sẽ chẳng giáng trên các người ư, ¹² Châm ngôn của các người chỉ như châm ngôn tro bụi; Những thành lũy của các người thật là thành lũy bùn đất, ¹³ Vậy, hãy nín đi, khá lìa khỏi ta, để ta biện luận, Mặc dầu xảy đến cho ta điều gì. ¹⁴ Có sao ta lấy răng cắn thịt mình Và liêu sanh mạng mình? ¹⁵ Dầu Chúa giết ta, ta cũng còn nhờ cậy nơi Ngài; Nhưng ta sẽ bình vực tánh hạnh ta trước mặt Ngài. ¹⁶ Chính điều đó sẽ là sự cứu rỗi ta; Vì một kẻ vô đạo chẳng được đến trước mặt Chúa. ¹⁷ Hãy nghe kỹ càng các lời ta, Lời trần cáo ta khá lọt vào tai các người! ¹⁸ Kìa, ta đã bày tỏ việc cáo tụng ta, Ta biết ta sẽ được xưng công bình. ¹⁹ Có ai sẽ tranh luận với ta chẳng? Ví bằng ta nín lặng, quả ta tắt hơi. ²⁰ Có hai điều cầu xin Chúa chớ làm cho tôi, Thì

tôi sẽ không ẩn mình tôi khỏi mặt Chúa: ²¹ Xin Chúa rút tay Chúa khỏi mình tôi, Và sự hoảng kinh của Chúa chớ làm bối rối tôi nữa. ²² Đoạn, hãy gọi tôi, tôi sẽ thưa lại, Hoặc tôi nói thì Chúa sẽ trả lời cho tôi. ²³ Số gian ác và tội lỗi tôi bao nhiêu? Cầu Chúa cho tôi biết sự phạm luật và tội lỗi tôi. ²⁴ Nhân sao Chúa giấu mặt Chúa, Và cầm bằng tôi là kẻ cừ địch Chúa? ²⁵ Chúa há muốn khiến kinh hãi chiếc lá bị gió đưa đi, Và đuổi theo cộng rạ khô sao? ²⁶ Vì Chúa làm cho tôi bị điều cay đắng, Và khiến cho tôi gánh các tội ác phạm lúc thanh niên, ²⁷ Đặt chân tôi trong xiềng tỏa, Xét các đường lối tôi, Và ghi ranh hạng chung quanh bước chân tôi, ²⁸ Còn tôi bị bể nát ra như vật mục, Như một cái áo bị sâu cắn nát vậy.

14

¹ Loài người bởi người nữ sanh ra, sống tạm ít ngày, Bị đầy dẫy sự khốn khổ. ² Người sanh ra như cỏ hoa, rồi bị phát; Người chạy qua như bóng, không ở lâu dài. ³ Dầu vậy, Chúa còn để mắt trên người dường ấy, Và khiến tôi đến chịu Chúa xét đoán sao? ⁴ Ai có thể từ sự ô uế mà lấy ra được điều thanh sạch? Chẳng một ai! ⁵ Nếu các ngày của loài người đã định rồi, Nếu số tháng người ở nơi Chúa, Và Chúa đã định giới hạn cho người, mà người không qua khỏi được, ⁶ Thì xin Chúa hãy xây mắt Ngài khỏi người, để người đặng yên nghỉ, Cho đến khi mãn ngày mình như kẻ làm mướn vậy. ⁷ Vì cây cối dầu bị đốn còn trông cậy Sẽ còn mọc lên nữa, Không thôi nước

chồi. ⁸ Dẫu rễ nó già dưới đất, Thân nó chết trong bụi cát, ⁹ Vừa có hơi nước, nó sẽ mọc chồi, Và đâm nhánh như một cây tơ; ¹⁰ Nhưng loài người chết, thì nằm tại đó, Loài người tắt hơi, thì đã đi đâu? ¹¹ Nước hồ chảy mất đi, Sông cạn và khô: ¹² Cũng vậy, loài người nằm, rồi không hề chỗi dậy: Người chẳng hề thức dậy cho đến khi không còn các tầng trời, Và chẳng ai sẽ khiến cho người tỉnh lại khỏi giấc ngủ mình. ¹³ Ôi! Chớ gì Chúa giấu tôi nơi âm phủ, che khuất tôi cho đến khi cơn giận Chúa đã nguôi, Định cho tôi một kỳ hẹn, đoạn nhớ lại tôi! ¹⁴ Nếu loài người chết, có được sống lại chẳng! Trọn ngày giấc giã tôi, tôi đợi chờ, Cho đến chừng tôi được buông thả, ¹⁵ Chúa sẽ gọi, tôi sẽ thưa lại; Chúa sẽ đoái đến công việc của tay Chúa; ¹⁶ Nhưng bây giờ, Chúa đếm các bước tôi, Chúa há chẳng xem xét các tội lỗi tôi sao? ¹⁷ Các tội phạm tôi bị niêm trong một cái túi, Và Chúa có thắt các sự gian ác tôi lại. ¹⁸ Song núi lở tan thành ra bụi, Và hòn đá bị nhắc dời khỏi chỗ nó. ¹⁹ Nước làm mòn đá, Lụt trôi bụi đất: Cũng một thể ấy, Chúa hủy sự hy vọng của loài người. ²⁰ Chúa hãm đánh và thắng hơn loài người luôn, đoạn nó đi qua mất; Chúa đổi sắc mặt nó, và đuổi nó đi. ²¹ Các con trai người được tôn trọng, còn người nào biết đến; Chúng bị hạ xuống, nhưng người cũng chẳng để ý vào. ²² Thịt người chỉ đau đớn vì một mình người, Và linh hồn người chỉ buồn rầu vì chính mình người mà thôi.

15

¹ Ê-li-pha, người Thê-man, đáp rằng: ² Người khôn ngoan há đáp bằng lời tri thức hư không, Và phình bụng mình bằng gió đông sao? ³ Người há có nên lấy lời vô ích mà chữa mình, Dùng câu giảng luận vô dụng mà bình vực sao?. ⁴ Thật ông hủy điều kính sợ Đức Chúa Trời, Ngăn trở sự suy gẫm trước mặt Ngài. ⁵ Vì sự gian ác ông dạy dỗ cho miệng mình nói, Và ông chọn lưỡi của kẻ quỷ quyệt. ⁶ Miệng ông định tội cho ông, chớ chẳng phải tôi; Và môi ông làm chứng dối nghịch cùng ông. ⁷ Có phải ông sanh ra đầu trước hết chăng? Há đã được dựng nên trước non núi sao? ⁸ Chớ thì ông có nghe điều bàn định trong ý nhiệm của Đức chúa Trời sao? Há chỉ một mình ông được khôn ngoan ư? ⁹ Ông biết chi, mà chúng tôi chẳng biết? Ông thông hiểu gì mà chúng tôi lại không thông hiểu? ¹⁰ Giữa vòng chúng tôi cũng có người tóc bạc, kẻ già cả, Được tuổi cao tác lớn hơn cha của ông. ¹¹ Sự an ủi của Đức chúa Trời, và lời êm dịu nói cho ông nghe, Há là điều nhỏ mọn cho ông sao? ¹² Nhân sao lòng ông bức tức, Và mắt ông ngó chộp lách? ¹³ Có gì mà tâm thần ông phản đối cùng Đức Chúa Trời, Khiến những lời dường ấy ra khỏi miệng ông? ¹⁴ Loài người là chi, mà lại là thanh sạch? Kẻ do người nữ sanh ra là gì, mà lại là công bình? ¹⁵ Kìa, Đức Chúa Trời không tin cậy các thánh đồ Ngài, Đến đổi các tầng trời cũng chẳng trong sạch trước mặt Ngài thay: ¹⁶ Phương chi một người gồm ghiếc và hư nát, Kẻ hay uống gian ác như nước! ¹⁷ Tôi

sẽ dạy ông, ông hãy nghe tôi; Tôi sẽ thuật cho ông điều tôi đã thấy, ¹⁸ Là điều kẻ khôn ngoan tỏ ra theo tổ phụ mình, Không giấu giếm; ¹⁹ Xứ đã được ban cho chúng mà thôi, Không có người ngoại bang nào được vào giữa bọn họ: ²⁰ Trọn đời người hung ác bị đau đớn cực lòng, Số ít năm để dành cho kẻ hà hiếp. ²¹ Tiếng hoảng kinh vang nơi lỗ tai người; Đang chừng lợi đặt, kẻ phá hoại sẽ xông vào người. ²² Người tưởng không ra khỏi tầm tối được, Và có gươm rình giết người đi. ²³ Người đi chỗ này qua nơi nọ để tìm bánh, mà rằng: Bánh tìm ở đâu? Người biết rằng ngày tăm tối đã sẵn bên mình. ²⁴ Sự gian nan buồn thảm làm cho người kinh hãi, Xông áp vào người như một vua sẵn sàng chinh chiến ²⁵ Vì người có giơ tay lên chống cự Đức Chúa Trời, Và cư xử cách kiêu ngạo với Đấng Toàn năng. ²⁶ Người núp dưới gu khiên, ngược thẳng cổ, và xông đến Chúa; ²⁷ Vì người lấy sự phì béo che mặt mình, Làm cho hai hông mình ra mập mạp. ²⁸ Người đã ở những thành bị phá hoại, ỳ những nhà bỏ hoang, gần trở nên đổ đống; ²⁹ Người sẽ không trở nên giàu; của cải người cũng sẽ chẳng bền lâu, Và sản nghiệp người sẽ chẳng lan ra trên đất. ³⁰ Người sẽ chẳng được ra khỏi tối tăm; Ngọn lửa làm khô héo chồi của người, Và người sẽ bị hơi thở miệng Chúa đem đi mất. ³¹ Người chớ nên cậy sự hư không mà bị lừa dối; Vì sự hư không sẽ là phần thưởng của người. ³² Sự này sẽ trọn vẹn trước nhứt kỳ người

chưa xảy đến, Còn các nhành người sẽ chẳng xanh tươi. ³³ Người bỏ quây trái cây xanh mình như một cây nho; Người làm rụng hoa mình như cây Ô li-ve. ³⁴ Vì dòng dõi kẻ vô đạo không sanh sản, Lửa sẽ tiêu diệt nhà trại kẻ ăn hối lộ. ³⁵ Họ thọ thai sự ác, bèn sanh ra điều hại tàn, Lòng họ sẵn sẵn những chước gian.

16

¹ Gióp đáp rằng: ² Ta thường nghe nhiều lời giảng luận như vậy; Các người hết thảy đều là kẻ an ủi bực bội. ³ Các lời hư không này há chẳng hề hết sao? Điều thúc giục người đáp lời là gì? ⁴ Ta cũng dễ nói được như các người nói; Nếu linh hồn các người thế cho linh hồn ta, Tất ta cũng sẽ kể thêm lời trách các người, Và lắc đầu về các người. ⁵ Nhưng ta sẽ lấy miệng ta giục lòng các người mạnh mẽ, Lời an ủi của môi ta sẽ giảm bớt nơi đau đớn các người. ⁶ Dầu ta nói, đau đớn ta không được bớt; Tuy ta nín lặng, nó lià khỏi ta đâu? ⁷ Nhưng bây giờ, Đức Chúa Trời khiến ta mệt mỏi. Chúa đã tàn hại hết nhà của tôi. ⁸ Chúa đã làm tôi đầy nhân nhú, ấy làm chứng đối nghịch cùng tôi; Sự ốm yếu tôi đầy nghịch cùng tôi, cáo kiện tôi tại ngay mặt tôi. ⁹ Trong cơn thanh nộ người xé tôi và bắt bớ tôi; Người nghiêng rằng nghịch tôi, Kẻ cừ địch tôi trừng ngó tôi. ¹⁰ Chúng há miệng nghịch tôi, Vả má tôi cách khinh thị; Chúng hiệp nhau hãm đánh tôi. ¹¹ Đức Chúa Trời đã phó tôi cho kẻ vô đạo, Trao tôi vào tay kẻ gian ác. ¹² Tôi xưa bình

tình, Ngài bèn tàn hại tôi; Ngài có nắm cổ tôi, và bẻ nát tôi, Cũng đặt tôi làm tấm bia cho Ngài. ¹³ Các mũi tên Ngài vây phủ tôi, Ngài bắn lưng hông tôi, không thương tiếc, Đổ mặt tôi xuống đất. ¹⁴ Ngài làm cho tôi bị thương tích này trên thương tích kia, Xông vào tôi như một kẻ mạnh bạo. ¹⁵ Tôi đã may cái bao trên da tôi, Tôi hạ mặt tôi xuống bụi đất. ¹⁶ Mặt tôi sưng đỏ lên vì cố khóc, Bóng sự chết ở nơi mí mắt tôi; ¹⁷ Mặc dầu tại trong tay tôi không có sự hung dữ, Và lời cầu nguyện tôi vốn tinh sạch. ¹⁸ Ôai đất, chớ lấp huyết ta! Ước gì tiếng than kêu tôi không có chỗ ngưng lại! ¹⁹ Chính giờ này, Đấng chứng tôi ở trên trời, Và Đấng bảo lãnh cho tôi ở tại nơi cao. ²⁰ Các bạn hữu tôi nhạo báng tôi. Còn tôi hướng về Đức Chúa Trời mà khóc, ²¹ Để Ngài phân xử giữa loài người và Đức Chúa Trời, Giữa con cái loài người và đồng loại nó! ²² Vì ít số năm còn phải đến, Rồi tôi sẽ đi con đường mà tôi chẳng hề trở lại.

17

¹ Hơi thở tôi bay đi; các ngày tôi hầu hết; Mồ mả sẵn dành cho tôi! ² Kẻ cười nhạo vây chung quanh tôi, Mắt tôi hằng nom sự sỉ nhục của chúng nó. ³ Xin Chúa ban cho tôi một bằng cớ; hãy bảo lãnh tôi bên Chúa; Vì ngoài Chúa ai sẽ bảo lãnh cho tôi? ⁴ Vì Chúa khiến lòng chúng không thông sáng, Nên Chúa sẽ không cất chúng cao lên. ⁵ Người nào nộp bằng hữu mình cho bị cướp, Mắt của con cái nó sẽ bị hao

mòn. ⁶ Nhưng Đức Chúa Trời có làm tôi trở nên tục ngữ của dân sự, Chúng khạc nhổ nơi mặt tôi. ⁷ Mắt tôi lờ lờ vì buồn rầu, tứ chi tôi thấy đều như một cái bóng. ⁸ Các người ngay thẳng đều sẽ lấy làm lạ, Còn người vô tội sẽ nổi giận cùng kẻ ác tộ. ⁹ Song người công bình sẽ bền vững trong đường lối mình, Và người có tay tinh sạch sẽ càng ngày càng được mạnh dạn. ¹⁰ Nhưng, hỡi các người, hết thấy khá biện luận lại nữa; Song ta không thấy trong các người có ai khôn ngoan. ¹¹ Các ngày tôi đã qua, Các mưu ý tôi, tức các thiết ý của lòng tôi, đã bị diệt. ¹² Chúng lấy đêm trở làm ngày; Trước sự tối tăm, chúng nói rằng ánh sáng hầu gần. ¹³ Nếu tôi trông cậy âm phủ làm nhà tôi, Nếu tôi đặt giường tôi tại nơi tối tăm; ¹⁴ Vì tôi đã nói với cái huyết rằng: Người là cha ta; Với sâu bọ rằng: Các người là mẹ và chị ta, ¹⁵ Vậy thì sự trông cậy tôi ở đâu? Sự trông cậy tôi, ai sẽ thấy nó được? ¹⁶ Khi tôi được an nghỉ trong bụi đất, Thì sự trông cậy sẽ đi xuống cửa âm phủ.

18

¹ Binh-đất, người Su-a, bèn đáp rằng: ² Ông gài bẫy bằng các lời mình cho đến chừng nào? Hãy suy nghĩ, rồi chúng tôi sẽ nói. ³ Nhân sao chúng tôi bị coi như thú vật, Và ngu dại trước mặt ông? ⁴ Ông nổi giận bèn xẻ rạch mình, Há vì ông mà trái đất sẽ bị bỏ hoang, Và hòn đá phải dời đi khỏi chỗ nó sao? ⁵ Thật ánh sáng kẻ ác sẽ tắt đi, Ngọn lửa của hắn không chói nữa. ⁶ Ành

sáng sẽ mờ tối trong trại hắc, Ngọn đèn hắc sẽ tắt ở bên hắc. ⁷ Các bước mạnh bạo hắc sẽ bị cuồng đi, Chính các mưu chước người sẽ đánh đổ người. ⁸ Vì hắc bị chân mình hãm vào cái bẫy, Và đi trên mảnh lưới. ⁹ Cái bẫy sẽ thắt hắc nơi gót chân, Và dò lưới sẽ bắt nó. ¹⁰ Có sợi dây khuất dưới đất, Và cái bẫy ẩn tại trên đường để hãm lấy nó. ¹¹ Từ bốn phía sự kinh khủng sẽ làm cho hắc bối rối, Xô đẩy người đây đó, buộc vắn bước người. ¹² Sức lực hắc vì đói khát sẽ ra yếu, Và tai họa chực sẵn ở bên cạnh người. ¹³ Các chi thể hắc sẽ bị tiêu nuốt, Tất sẽ bị con đầu lòng của sự chết tiêu nuốt. ¹⁴ Hắc sẽ bị rút ra khỏi nhà trại mình, là nơi hắc nương cậy; Đoạn bị dẫn đến vua của sự kinh khiếp. ¹⁵ Kẻ chẳng thuộc về hắc sẽ ở trong trại hắc, Còn diêm sanh sẽ rải ra trên chỗ ở của nó. ¹⁶ Ý dưới thì rể hắc khô héo, ở trên lại bị chặt nhanh. ¹⁷ Kỷ niệm hắc sẽ diệt khỏi thế gian, Danh hắc không lưu lại trên mặt đất. ¹⁸ Hắc bị xô đuổi khỏi ánh sáng mà vào tối tăm, Và người ta khu trục nó khỏi thế gian. ¹⁹ Hắc sẽ chẳng có con cháu giữa dân sự mình, Cũng không có ai còn sống tại trong nơi ở mình. ²⁰ Những người hậu sanh sẽ lấy làm sững sờ về ngày của hắc, Y như kẻ tiền bối đã lấy làm kinh khiếp. ²¹ Quả thật đó là nơi ở của kẻ bất công, Và ấy là chốn của người không biết Đức Chúa Trời.

19

¹ Gióp bèn đáp lời rằng: ² Các người làm buồn

lòng ta đến chừng nào, Và lấy lời giảng luận khiến cực nhọc ta đến bao giờ? ³ Kìa đã mười lần các người quở trách ta, Bạc đãi ta mà không mắc cỡ. ⁴ Dầu ta có thật lầm lỗi thế nào, Sự lỗi ta vẫn ở nơi ta. ⁵ Nếu thật các người muốn tự cao đối cùng ta, Lấy sự sỉ nhục ta mà trách móc ta, ⁶ Vậy, hãy biết rằng ấy Đức Chúa Trời đã đánh đổ ta, Và giăng lưới Ngài chung quanh ta. ⁷ Nay tôi kêu la về sự hung bạo, song tôi chẳng dặng nhậm lời. Tôi kêu cầu tiếp cứu, bèn không có sự công bình. ⁸ Chúa có chặn đường tôi, tôi chẳng đi qua được. Ngài có để tăm tối trên đường lối tôi. ⁹ Ngài có bóc lột sự vinh quang tôi, Và cất mào triều khỏi đầu tôi. ¹⁰ Ngài có làm đổi tệt tôi tứ phía, và tôi hư mất đi; Ngài rút nhổ sự trông cậy tôi như cây cối. ¹¹ Ngài cũng nổi thịnh nộ cùng tôi, Cầm tôi là một kẻ cừu địch Ngài. ¹² Các đạo binh Ngài đã cùng nhau kéo tới, Đắp đường họ để đến hãm đánh tôi, Và đóng ở chung quanh trại tôi. ¹³ Ngài khiến các anh em tôi lìa xa tôi, Và những người quen biết tôi trở nên kẻ lạ. ¹⁴ Các thân thích đều lìa bỏ tôi, Các mật hữu tôi đã quên tôi. ¹⁵ Những kẻ ở trong nhà tôi, và các tớ gái tôi đãi tôi như một khách lạ, Trước mặt chúng, tôi đã trở thành một người ngoài. ¹⁶ Tôi gọi kẻ tôi tớ tôi, mà nó không thưa, Dầu tôi lấy miệng mình nài xin nó cũng vậy. ¹⁷ Hơi thở tôi làm gớm ghiếc cho vợ tôi, Và con trai của mẹ tôi ghét lời cầu khẩn tôi. ¹⁸ Đến đổi những đứa trẻ cũng khi tôi; Nếu tôi chỗi dậy, chúng nó nhạo

báng tôi. ¹⁹ Các bạn thân thiết đều gớm ghét tôi, Những người tôi thương mến đã trở nghịch tôi. ²⁰ Xương cốt tôi sát vào da và thịt tôi, Tôi đã thoát được chỉ còn da bọc răng tôi mà thôi. ²¹ Hỡi các bằng hữu tôi, hãy thương xót tôi, hãy thương xót tôi! Vì tay của Đức Chúa Trời đã đánh tôi. ²² Cớ sao các bạn bắt bớ tôi như Đức Chúa Trời, Và chưa no nê thịt tôi sao? ²³ Ôi! Chớ chi các lời tôi đã biên chép! Ước gì nó được ghi trong một quyển sách! ²⁴ Chớ gì lấy cây viết bằng sắt và chì, Mà khắc nó trên đá lưu đến đời đời! ²⁵ Còn tôi, tôi biết rằng Đấng cứu chuộc tôi vẫn sống, Đến lúc cuối cùng Ngài sẽ đứng trên đất. ²⁶ Sau khi da tôi, tức xác thịt này, đã bị tan nát, Bấy giờ ngoài xác thịt tôi sẽ xem thấy Đức Chúa Trời; ²⁷ Chính tôi sẽ thấy Ngài, Mắt tôi sẽ nhìn xem Ngài, chớ chẳng phải kẻ khác: Lòng tôi hao mòn trong mình tôi. ²⁸ Nếu các bạn nói rằng: Chúng ta sẽ khuấy rầy người làm sao? Và rằng căn nguyên tai họa vốn tìm tòi trong mình tôi, ²⁹ Khá sợ mũi gươm, Vì gươm là một khí giới hung tàn phạt tội gian ác, Để các bạn biết rằng có sự phán xét.

20

¹ Xô-pha, người Na-a-ma, bèn đáp rằng: ² Vì cớ ấy tư tưởng tôi chỉ dạy cho tôi lời đáp, Và tại lời đó, tâm thần tôi bị cảm động trong mình tôi. ³ Tôi đã nghe lời trách móc làm hổ thẹn tôi; Trí khôn tôi lấy sự thông minh mà đáp lời. ⁴ Hãy biết rõ rằng, từ đời xưa, Từ khi loài người được đặt

nơi thế gian, ⁵ Thì sự thăng hơn của kẻ ác không có lâu, Và sự vui mừng của kẻ vô đạo chỉ một lúc mà thôi. ⁶ Dầu sự kiêu căng nó cất lên đến tận trời, Dầu cho đầu nó đụng chí mây, ⁷ Thì nó sẽ bị tiêu diệt đời đời như phân bón nó; Những người đã thấy nó sẽ hỏi rằng: Nó ở đâu? ⁸ Nó bay đi như một cơn chiêm bao, không ai gặp nó lại; Thật, nó sẽ biết mất như dị tượng ban đêm. ⁹ Con mắt đã thường xem nó, sẽ không thấy nó lại, Nơi nó ở cũng sẽ chẳng còn nhìn nó nữa. ¹⁰ Con cái nó sẽ cầu ơn kẻ nghèo, Và tay nó sẽ thường lại tài sản mà sự hung bạo nó đã cướp giật. ¹¹ Tử chi nó đẩy sức lực của buổi đang thì; Nhưng sẽ nằm chung với nó trong bụi đất; ¹² Dầu sự ác lấy làm ngọt ngào cho miệng nó, Dầu ẩn dưới lưỡi hăn, ¹³ Dầu hăn trứu mẫn sự ác, không từ bỏ nó, Nhưng giữ nó lại trong miệng mình, ¹⁴ Thì vật thực nó sẽ biến nơi can tràng, Và thành ra mật rắn hổ trong bụng nó. ¹⁵ Nó có nuốt của cải, rồi lại mửa ra; Đức chúa Trời sẽ tống của ấy ra khỏi bụng nó. ¹⁶ Nó sẽ mút nọc rắn hổ; Lưỡi của rắn lục sẽ giết nó. ¹⁷ Nó sẽ chẳng thấy sông và dòng chảy mật cùng mỡ sữa ra. ¹⁸ Nó phải trả hoa lợi về công việc mình, không được nuốt nó; Phải thường lại tùy theo giá nó, Không được hưởng của ấy. ¹⁹ Vì nó có hà hiếp, bỏ bê kẻ nghèo, Cướp lấy nhà cửa, mà nó không có xây cất. ²⁰ Bởi vì nó không biết an tịnh trong mình, Nó sẽ chẳng được bảo thủ gì về các điều mình ưa thích hơn hết. ²¹ Chẳng chi thoát khỏi sự mê ăn của nó; Cho nên sự may mắn nó chẳng bền

lâu. ²² Đang khi dư dật, nó sẽ bị cùng túng; Các người khốn khổ sẽ tra tay vào mình nó. ²³ Đức Chúa Trời sẽ sai thanh nộ Ngài hãm mình nó, Đặt làm cho lòng nó đầy dẫy, Ngài sẽ giáng cơn giận Ngài trên mình nó, chính trong lúc nó ăn bữa. ²⁴ Nó sẽ trốn lánh khỏi khí giới sắt, Còn cây cung đồng sẽ xoi lũng nó. ²⁵ Nó nhỏ tên ra khỏi thân nó, Mũi gươm bóng ngời rút ra khỏi gan nó; Các sự kinh khiếp hãm áp nó. ²⁶ Cả sự tối tăm đã dành làm bữa vật cho nó; Lửa người ta không thối sẽ thiêu đốt nó, Và kẻ còn sót lại trong trại nó sẽ bị tiêu diệt đi. ²⁷ Các tầng trời sẽ bày tỏ gian ác nó ra, Và đất sẽ dấy lên nghịch cùng nó. ²⁸ Hoa lợi của nhà nó sẽ bị đem đi mất, Tài sản nó sẽ bị trôi đi trong ngày thanh nộ của Chúa. ²⁹ Đó là phần mà Đức Chúa Trời dành cho kẻ hung ác, Và ấy là cơ nghiệp mà Ngài định cho nó.

21

¹ Gióp đáp rằng: ² Hãy nghe kỹ càng lời giảng luận tôi; Thì điều đó sẽ thể cho sự an ủi của các bạn. ³ Hãy nhịn nhục tôi, để tôi nói: Sau khi tôi đã nói, các bạn hãy cứ nhạo báng đi. ⁴ Còn về phần tôi, than van tôi há hướng về loài người sao? Nhân sao trí tôi không hết nhịn nhục? ⁵ Hãy xem xét tôi, và lấy làm lạ; Khá lấy tay bùm miệng mình. ⁶ Khi nào tôi nhớ lại, tôi bèn bị kinh hoảng, Rợn óc cả và thối tôi. ⁷ Cớ sao kẻ gian ác sống, Trở nên già cả và quyền thế cường thịnh? ⁸ Dòng dõi chúng nó thành lập có mắt chúng nó thấy, Và con cháu họ ở trước mặt họ. ⁹ Nhà

của chúng nó được bình yên, không sợ gì, Roi của Đức Chúa Trời chẳng đánh mình chúng nó. ¹⁰ Bò đực chúng nó sanh sản không hề thiếu kém, Bò cái họ sanh đẻ không có sảo. ¹¹ Chúng nó cho các đứa trẻ mình đi ra như một bầy chiên, Và con cái họ giỡn chơi nhau. ¹² Hát múa theo tiếng trống nhỏ và đàn cầm, Và vui mừng theo tiếng kèn sáo. ¹³ Chúng nó may mắn trải qua các ngày đời mình, Rồi bỗng chốc sa xuống âm phủ. ¹⁴ Chúng nó nói với Đức Chúa Trời rằng: “Ngài hãy lìa xa chúng tôi, Vì chúng tôi không muốn biết đạo của Ngài.” ¹⁵ Đấng Toàn năng là chi, mà chúng tôi phải phục sự Ngài? Nếu chúng tôi cầu khẩn Ngài thì được ích gì? ¹⁶ Kìa sự may mắn chúng nó chẳng ở nơi tay chúng nó: Các mưu chước kẻ ác cách xa tôi. ¹⁷ Cái đèn kẻ ác tắt, Tai họa giáng trên chúng nó, Và trong cơn thịnh nộ, Đức Chúa Trời phân phát đau đớn cho chúng nó, Điều đó há có thường xảy đến sao? ¹⁸ Há năng xảy ra chúng nó phải như rơm trước gió, Như trấu bị bão cất đi sao? ¹⁹ Các bạn nói rằng: Đức Chúa Trời dành sự hình phạt về hung ác nó cho con cái nó. Đức Chúa Trời khá báo cho chính mình nó, để nó biết: ²⁰ Khá chính con mắt hẳn xem thấy điều hư hoại mình, Và uống được sự thịnh nộ của Đấng Toàn năng. ²¹ Vì khi số ngày định cho nó đã hết rồi, Nó nào kể chi đến gia quyến sau nó? ²² Đức Chúa Trời xét đoán những người cao vị; Vậy, người ta há sẽ dạy tri thức cho Ngài sao? ²³ Kẻ này thác giữa chừng mạnh mẽ, Được thanh nhàn và bình an mọi bề;

24 Hai bình người đầy sữa, Và tủy xương người
 nhuần đượm. 25 Kẻ khác lại chết giữa chừng cay
 đắng linh hồn, Chẳng hề được nếm điều phước
 hạnh gì hết. 26 Cả hai đều nằm chung trong bụi
 đất, Giòi sâu che lấp họ. 27 Này, tôi biết ý tưởng
 các bạn, Cùng các mưu kế các bạn toan dùng
 đặng tàn hại tôi. 28 Vì các bạn nói rằng: “Nhà kẻ
 cường bạo ở đâu? Trại kẻ ác ở nơi nào?” 29 Chớ
 thì các bạn chẳng hề hỏi khách qua đường sao?
 Há chẳng nhờ chứng cứ của họ mà nhìn biết
 rằng, 30 Trong ngày tai họa, kẻ hung ác được
 khỏi, Và trong ngày thanh ngộ, nó được thoát?
 31 Tại trước mặt hầy, ai dám trách hầy vì tánh
 hạnh hầy? Ai sẽ báo ứng điều hầy đã làm? 32 Nó
 sẽ được đưa đến huyết mả, Và người ta sẽ canh
 giữ phần mộ nó. 33 Các cục đất của trứng lầy
 làm êm dịu cho nó; Mọi người đều đi noi theo,
 Và kẻ đi trước thì vô số. 34 Vậy, sao các bạn an
 ủi tôi vô ích dường ấy? Vì những câu đáp của
 các bạn chỉ còn sự bất trung mà thôi.

22

1 Ê-li-pha, người Thê-man, bèn đáp rằng:
 2 Loài người có ích lợi chi cho Đức Chúa Trời
 chẳng? Người khôn ngoan chỉ ích lợi cho chính
 mình mình mà thôi. 3 Dầu ông công bình, Đấng
 Toàn năng có vui chi chẳng? tánh hạnh ông
 trọn vẹn, ấy được ích lợi gì cho Ngài sao? 4 Có
 phải vì Ngài sợ ông nên Ngài trách phạt, Và xét
 đoán ông chẳng? 5 Sự dữ của ông há chẳng phải
 lớn sao? Các tội ác ông há không phải vô cùng

ư? ⁶ Vì ông đã lấy của cầm của anh em mình vô cớ, Và lột quần áo của kẻ bị trần truồng. ⁷ Ông không cho kẻ khát xin nước uống, Chẳng ban cho người đói bánh ăn. ⁸ Còn người cường thịnh, đất tất thuộc về người; Ai được nể vì đã ở tại đó. ⁹ Ông có đuổi kẻ góa bụa đi tay không, Bẻ gãy nơi nương nhờ của kẻ mồ côi. ¹⁰ Bởi cớ ấy, ông bị bẫy bao vây, Và sự kinh khủng thành linh làm ông rối rức; ¹¹ Hoặc tối tăm ngăn cản cho ông không thấy, Và nước tràn chìm ngập ông. ¹² Đức Chúa Trời há chẳng phải cao như các tầng trời cao kia sao? Hãy xem chót các ngôi sao: cao biết bao nhiêu! ¹³ Còn ông nói: Đức Chúa Trời biết điều gì? Ngài có thể xét đoán ngang qua tấm tối đen kịch sao? ¹⁴ Đám mây mịt mịt che phủ Ngài, nên Ngài chẳng thấy; Ngài bước đi trên bầu các tầng trời. ¹⁵ Ông sẽ giữ theo lối xưa, Mà các kẻ gian ác đã đi sao? ¹⁶ Chúng nó bị truất diệt trước kỳ định, Cái nền họ bị dòng nước đánh trôi đi; ¹⁷ Chúng nó nói với Đức Chúa Trời rằng: Chúa hãy lìa khỏi chúng tôi; Lại rằng: Đấng Toàn năng sẽ làm được gì cho chúng ta? ¹⁸ Dẫu vậy, Ngài có làm cho nhà họ đầy vật tốt: Nguyện các mưu chước kẻ ác hãy cách xa tôi! ¹⁹ Người công bình thấy điều đó, và vui mừng; Còn người vô tội sẽ nhạo báng chúng nó, mà rằng: ²⁰ Kẻ dấy lên cùng chúng tôi quả hẳn bị diệt, Và kẻ nào lại của chúng lửa đã thiêu đốt đi. ²¹ Ấy vậy, ông hãy hòa thuận với Ngài. Hãy ở bình an: nhờ đó phước hạnh sẽ giáng cho ông. ²² Hãy nhận lãnh luật pháp từ nơi miệng Ngài.

Và để các lời Ngài vào lòng của mình. ²³ Nếu ông trở lại cùng Đấng Toàn năng, tất ông sẽ được lập lại. Nếu ông trừ bỏ sự gian ác khỏi trại mình, ²⁴ Ném bửu vật mình vào bụi đất, Và quặng vàng Ô phía giữa các hòn đá của khe, ²⁵ Thì Đấng Toàn năng sẽ là bửu vật của ông, Ngài sẽ là bạc quý cho ông. ²⁶ Vì bấy giờ, ông sẽ được vui sướng nơi Đấng Toàn năng, Và được ngược mắt lên cùng Đức Chúa Trời. ²⁷ Ông sẽ cầu khẩn cùng Ngài, Ngài sẽ nghe lời mình, Và ông sẽ trả xong lời khẩn nguyện mình. ²⁸ Nếu ông nhất định việc gì, việc ấy chắc sẽ được thành; Ành sáng sẽ chói trên đường lối mình. ²⁹ Khi người ta gây cho mình bị hạ xuống, thì ông sẽ nói rằng: Hãy chỗi lên! Còn kẻ khiêm nhường Đức Chúa Trời sẽ cứu rỗi; ³⁰ Đến đổi Ngài sẽ giải cứu kẻ có tội; Thật, kẻ ấy sẽ nhờ sự thanh sạch của tay ông mà được cứu.

23

¹ Gióp đáp rằng: ² Cho đến ngày nay, sự than siết tôi hãy còn cay đắng, Tay dè trên tôi nặng hơn sự rên siết tôi. ³ Ôai! Chớ chi tôi biết nơi nào tìm được Chúa, Hầu cho đi đến trước tòa của Ngài? ⁴ Tôi hẳn sẽ giải bày duyên cớ tôi trước mặt Ngài, Và làm đầy miệng tôi những lý luận. ⁵ Tôi sẽ biết các lời Ngài đáp lại cho tôi, Và hiểu điều Ngài muốn phán cùng tôi. ⁶ Chúa há sẽ lấy quyền năng lớn lao Ngài mà tranh luận với tôi sao? Không, Ngài sẽ chú ý về tôi. ⁷ Tại đó người ngay thẳng sẽ luận biện với Ngài, Và tôi được

thoát khỏi kẻ đoán xét tôi đến mãi mãi. ⁸ Nay, tôi đi tới trước, nhưng không có Ngài tại đó; Tôi đi lại sau, song tôi cũng chẳng nhìn thấy Ngài; ⁹ Qua phía tả, khi Ngài đang làm công việc đó, song tôi không phân biệt Ngài được; Ngài ẩn tại phía hữu, nên tôi chẳng thấy Ngài. ¹⁰ Nhưng Chúa biết con đường tôi đi; Khi Ngài đã thử rèn tôi, tôi sẽ ra như vàng. ¹¹ Chân tôi bén theo bước Chúa; Tôi giữ đi theo đường Ngài, chẳng hề sai lệch. ¹² Tôi chẳng hề lìa bỏ các điều răn của môi Ngài, Vẫn vâng theo lời của miệng Ngài hơn là ý muốn lòng tôi. ¹³ Nhưng Chúa đã một ý nhất định, ai làm cho Ngài đổi được? Điều gì lòng Ngài muốn, ắt Ngài làm cho thành: ¹⁴ Điều Ngài đã nhất định cho tôi, tất Ngài sẽ làm cho xong: Trong lòng Ngài còn có lắm điều khác giống như vậy. ¹⁵ Bởi cố ấy, tôi kinh khủng trước mặt Ngài; Khi nào tôi tưởng đến, bèn sợ hãi Ngài. ¹⁶ Vì Đức Chúa Trời khiến lòng tôi bủn rủn, Đấng Toàn năng làm cho tôi hoảng sợ; ¹⁷ Vì tôi chẳng sợ sệt bởi sự tối tăm, Cũng chẳng sợ hãi vì u ám mù mịt che phủ mặt tôi.

24

¹ Nhân vì Đấng Toàn năng đã định kỳ phạt ác, Cớ sao Ngài không khiến kẻ nhận biết Ngài được thấy ngày ấy? ² Có người dời sọt mộc giới, Aên cắp bày chiên, rồi dẫn cho ăn. ³ Chúng cướp dẫn lừa của kẻ mồ côi, Lấy bò của người góa bụa làm của cầm. ⁴ Chúng khiến kẻ nghèo lìa bỏ đường chánh đáng, Kẻ khốn cùng của thế gian đồng

nhau đi ẩn tránh. ⁵ Kìa, vừa sớm mai chúng đi ra làm công việc mình, Tìm lương thực mình, như lừa rừng nơi đồng vắng; Đồng vắng cấp thực vật cho con cái chúng nó. ⁶ Chúng nó thâm góp rơm cỏ tại trong đồng ruộng, Mót trái nho trong vườn nho của kẻ làm ác. ⁷ Trọn đêm chúng nó nằm trần truồng không quần áo, Và chẳng có mền đắp khỏi lạnh. ⁸ Chúng nó bị dầm mưa núi, Không nơi đụt, bèn nép mình vào hòn đá. ⁹ Có người cướp kẻ mồ côi cha còn bú; Bất thể chùng áo trên mình kẻ nghèo; ¹⁰ Đến đổi người nghèo phải đi trần không áo, Vác những bó lúa, mà bị đói. ¹¹ Chúng ép dầu trong kho chủ mình, Đạp trái nho nơi thùng, mà bị khát. ¹² Từ trong thành nổi lên tiếng thở than của người ta, Linh hồn kẻ bị thương kêu van; Song Đức Chúa Trời không kể đến tội ác vẫn phạm tại đó. ¹³ Cũng có kẻ khác thù nghịch với ánh sáng; Không biết đạo của ánh sáng, Và chẳng đi trong con đường nó. ¹⁴ Vừa rạng ngày kẻ giết người chối dậy, Giết kẻ nghèo khổ và túng cùng; Còn ban đêm nó như kẻ trộm. ¹⁵ Mắt kẻ hành dâm cũng trông ngóng khi chập tối, Mà nói rằng: “Chẳng một mắt ai sẽ thấy tôi”, Và nó che kín mặt mình. ¹⁶ Đang đêm tối tăm chúng nó khoét nhà, Ban ngày lại rút ẩn mất; Chúng nó chẳng biết ánh sáng. ¹⁷ Buổi sáng vốn là bóng chết cho chúng nó thay thay, Vì chúng nó biết sự kinh hãi về bóng sự chết, ¹⁸ Chúng nó qua chong chóng như vật nhẹ trôi nơi mặt nước; Phần nghiệp họ bị rửa sả tại trên đất; Chẳng còn trở về lối vườn

nho nữa. ¹⁹ Sự khô hạn và sự nắng tiêu tan nước tuyết đi; âm phủ cũng làm như vậy cho những kẻ có tội. ²⁰ Lòng mẹ sẽ quên chúng nó đi; Các sâu bọ ăn ngon chúng nó; Người ta không còn nhớ họ nữa; Và sự gian ác sẽ bị bẻ gãy ra như cây cối. ²¹ Chúng nó cướp giật người đàn bà son sếp, không sanh con, Chẳng làm điều lành cho người góa bụa. ²² Song Đức Chúa Trời lấy quyền năng Ngài mà bảo toàn người thế lực; Ngài đỡ lên kẻ hết trông được bảo tồn mạng sống mình. ²³ Đức Chúa Trời ban cho chúng sự vững vàng, chúng nương cậy nơi sự ấy; Nhưng con mắt Ngài coi chừng đường lối của chúng. ²⁴ Chúng được cao trọng; đoạn một ít lâu, chẳng còn nữa. Chúng ngã xuống, bị cất đem đi như mọi người khác; Họ bị cất như ngọn gié lúa vậy. ²⁵ Nếu điều đó chẳng vậy, ai bắt lẽ tôi nói dối, Và diệt lời giảng luận tôi ra hư không?

25

¹ Binh-đất, người Su-a, bèn đáp rằng: ² Quyền quản trị và sự sợ hãi thuộc về Chúa: Ngài khiến hòa bình trong các nơi cao của ngài. ³ Ai cai được số của đạo binh Chúa? Có ai mà ánh sáng Ngài không chói đến sao? ⁴ Làm sao loài người được công bình trước mặt Đức chúa Trời? Kẻ nào bị người nữ sanh ra, sao cho là trong sạch được? ⁵ Kìa, mặt trăng không chiếu sáng, Các ngôi sao chẳng tinh sạch tại trước mặt Ngài thay: ⁶ Phương chi loài người vốn giống như con sâu, Và con cái loài người giống như một con giòi bọ!

26

¹ Gióp cất tiếng đáp rằng: ² Người đã phù trợ kẻ không quyền dượng nào! Tiếp cứu cánh tay chẳng sức lực, ³ Khuyên luận kẻ vô tri, Và tỏ biết bao sự khôn sáng chân thật! ⁴ Người đã giảng luận cho ai? Linh hồn của ai bởi người mà ra? ⁵ Kẻ qua đời run rẩy Dưới nước lớn, và muôn vật ở đó cũng vậy. ⁶ Âm phủ bày lộ ra trước mặt Đức Chúa Trời, Và vực sâu không màn che khuất, ⁷ Chúa trải bắc cực ra trên vùng trống, Treo trái đất trong khoảng không không. ⁸ Ngài ém nước trong các áng mây Ngài, Mà áng mây không bút ra vì nước ấy. ⁹ Ngài che khuất bề mặt của ngai Ngài, Và trải mây Ngài ở trên nó. ¹⁰ Ngài đã vẽ một vòng tròn trên mặt nước, Cho đến nơi giới cực của ánh sáng và tối tăm giáp nhau. ¹¹ Những trụ của các tầng trời rúng động, Và sững sờ khi Đức Chúa Trời hăm dọa. ¹² Ngài lấy quyền năng mình mà khiến biển dậy lên, Và nhờ sự khôn ngoan mình mà đánh vỡ Ra-háp. ¹³ Thần Chúa điểm trang các tầng trời; Tay Chúa đâm lũng rần thoảng qua lệ. ¹⁴ Kìa, ấy chỉ là biên giới của các đường lối Ngài; Ta được nghe tiếng nói về Chúa xầm xì nhỏ thay! Nhưng ai hiểu rõ tiếng sấm của quyền năng Ngài?

27

¹ Gióp tiếp nói lẽ luận cao mình, mà rằng: ² Đức Chúa Trời đã đoạt lấy lý tôi, Đấng Toàn năng khiến linh hồn tôi bị cay đắng, Tôi chỉ sanh mạng của Ngài mà thề rằng: ³ Hễ hơi thở tôi còn

ở mình tôi, Và sanh khí của Đức Chúa Trời còn trong lỗ mũi tôi, ⁴ Quả hẳn môi tôi sẽ chẳng nói sự gian ác, Lưỡi tôi cũng không giảng ra điều giả dối. ⁵ Khi tôi đoán xét, không thể nào cho các bạn là phải! Cho đến kỳ chết, tôi chẳng hề thối quả quyết rằng tôi trọn vẹn. ⁶ Tôi giữ chặt sự công bình mình, không rời bỏ nó; Trọn đời tôi, lòng tôi sẽ chẳng cáo trách tôi. ⁷ Ước gì cừ địch tôi bị xử như kẻ ác, Và kẻ dấy lên nghịch cùng tôi bị cầm như kẻ trái lẽ công bình. ⁸ Dầu kẻ ác được tài sản, Đức Chúa Trời cất lấy linh hồn nó đi; Vậy, sự trông cậy kẻ ác là gì? ⁹ Khi sự hoạn nạn xảy đến cùng hẳn, Đức Chúa Trời há sẽ nghe tiếng của hẳn sao? ¹⁰ Có phải hẳn sẽ tìm được sự vui sướng mình nơi Đấng Toàn năng, Và thường thường cầu khẩn Đức Chúa trời sao? ¹¹ Tôi sẽ chỉ dạy cho các bạn việc tay Đức Chúa Trời làm, Không giấu các bạn ý của Đấng Toàn năng. ¹² Này, chính các bạn đã thấy điều đó, Vậy, nhân sao còn có những tư tưởng hư không kia? ¹³ Này là phần mà Đức Chúa Trời định cho kẻ ác, Và cơ nghiệp của kẻ cường bạo nhận lãnh từ Đấng Toàn năng: ¹⁴ Nếu con cái hẳn thêm nhiều, ấy để cho gươm giết; Còn dòng dõi hẳn ắt không ăn cho no nê được. ¹⁵ Kẻ còn sống sót lại của hẳn bị sự chết vùi dập, Và người góa bụa hẳn sẽ không than khóc. ¹⁶ Dầu hẳn có thâu góp bạc tiền như cát bụi, Sắm sửa quần áo nhiều như bùn; ¹⁷ Thật hẳn sắm sửa, song rồi ra người công bình sẽ mặc lấy, Còn bạc, kẻ vô tội sẽ chia nhau. ¹⁸ Người cất nhà mình như ổ sâu trùng,

Như chòi mà người giữ vườn nho thường cất.
 19 Hẳn nằm xuống giàu có, song sẽ chẳng được
 liệm; Nó mở con mắt ra, bèn chẳng còn nữa.
 20 Sự kinh khiếp thành linh áp vào hẳn như thể
 nước lụt; Bão tố đoạt lấy hẳn trong lúc ban đêm.
 21 Gió đông đem hẳn đi, bèn biệt mất; Một luồng
 đông lớn rút hẳn đi khỏi chỗ hẳn. 22 Đức Chúa
 Trời giáng tai vạ trên mình hẳn, chẳng thương
 xót lấy; Hẳn rất muốn chạy trốn khỏi tay Ngài.
 23 Người ta sẽ vỗ tay mừng về việc hẳn; Và hút
 gió đuổi hẳn khỏi chỗ ở của hẳn.

28

1 Bạc có mỏ để người ta đào lấy nó, Và vàng
 có nơi người ta luyện nó. 2 Sắt từ nơi đất lấy ra,
 Đá đúc chảy ra mà lấy được đồng. 3 Loài người
 làm tan tã tối, Dò xét đến cùng tội, Hòn đá ở
 nơi âm ỉm tối tăm đen kịt. 4 Người ta đào mỏ
 xa chỗ loài người ở trên thế, Tại trong nơi vắng
 vẻ không chân người đi đến; Chúng bị treo và
 đòng đưa xa cách loài người, 5 Đất sanh ra lương
 thực, Còn ở bên dưới nó dường như bị lửa xao
 lộn. 6 Các đá nó là chỗ có ngọc bích, Người ta
 tìm được mặt vàng tại đó. 7 Chim ăn mỗi chẳng
 biết đường lối này; Mắt chim ưng không tìm nó
 ra được; 8 Thú dữ không hề bước trên nó, Sư
 tử chẳng có đi ngang qua đó. 9 Loài người tra
 tay trên hòn đá cứng, Đánh đổ các núi từ nơi
 nền của nó. 10 Người đục hang trong hòn đá,
 Mắt nó tìm được mọi bửu vật ở trong. 11 Người

ngăn nước sông để chẳng rịnh ra; Đem ra sáng điều chi ẩn bí. ¹² Còn sự khôn ngoan tìm được ở đâu? Tại nơi nào có sự thông sáng? ¹³ Người ta chẳng biết được giá trị nó; Nó không ở tại trên đất của loài sống. ¹⁴ Vực sâu rằng: Nó chẳng có trong tôi, Và biển rằng: Nó không ở cùng tôi. ¹⁵ Chẳng dùng vàng ròng đổi lấy nó đặng, Cũng không hề cân bạc mà mua được nó. ¹⁶ Người ta không đánh giá nó với vàng Ô-phia, Hoặc với ngọc hồng mã não hay là với ngọc bích. ¹⁷ Chẳng sánh nó được với vàng hay là pha lê, Cũng không đổi nó để lấy khí dụng bằng vàng ròng. ¹⁸ Còn san hô và thủy tinh, thì chẳng cần nói đến; Giá trị sự khôn ngoan thật cao hơn châu báu. ¹⁹ Ngọc sắc vàng Ê-thi-ô-bi nào sánh cùng nó được đâu; Cũng không hề đánh giá nó với vàng ròng. ²⁰ Vậy thì sự khôn ngoan ở đâu đến? Sự thông sáng ở tại nơi nào? ²¹ Nó vẫn giấu khuất mắt các loài sống. Và tránh ẩn các chim trời. ²² Chốn trầm luân và sự chết nói rằng: Lỗi tai chúng tôi có nghe tiếng đồn về nó. ²³ Đức Chúa Trời thông hiểu con đường nó, Và rõ biết chỗ ở của nó. ²⁴ Vì Ngài nhìn thấu tận các đầu thế gian, Và thấy rõ khắp thiên hạ. ²⁵ Khi Ngài định sức nặng cho gió, độ lượng cho các nước, ²⁶ Định luật lệ cho mưa, Và lập đường lối cho chớp và sấm. ²⁷ Bấy giờ Ngài thấy sự khôn ngoan, và bày tỏ nó ra, Ngài lập nó và dò xét nó nữa; ²⁸ Đoạn, phán với loài người rằng: Kính sợ Chúa, ấy là sự khôn ngoan; Tránh khỏi điều ác, ấy là

sự thông sáng.

29

¹ Gióp cứ nói lẽ luận cao mình, mà rằng: ² Ôi! Ước gì tôi được như buổi trước, Như trong các ngày mà Đức Chúa Trời gìn giữ tôi; ³ Khi ngọn đuốc Chúa soi trên đầu tôi; Và nhờ ánh sáng Ngài, tôi bước qua sự tối tăm. ⁴ Chớ chi tôi được như lúc còn trắng kiết, Khi tình thiệt hữu của Đức Chúa Trời còn đoái đến trại tôi; ⁵ Khi Đấng Toàn năng còn ở cùng tôi, Và các con cái tôi vây quanh tôi; ⁶ Lúc tôi rửa chân trong sữa, Và hòn đá phun sỏi dầu ra cho tôi! ⁷ Khi tôi đi ra đến cửa thành, Sữa soạn chỗ ngồi mình tại phố chợ, ⁸ Các gã trai trẻ thấy tôi bèn ẩn đi, Và các người già cả đều chối dậy và đứng; ⁹ Những quan trưởng kiêng nói, Và lấy tay bịt miệng; ¹⁰ Tiếng người tước vị nín thính, Và lưỡi họ dính nơi ổ gà. ¹¹ Khi tai ai nghe tôi, bèn xưng tôi có phước, Mắt ai thấy tôi, bèn làm chứng cho tôi. ¹² Ấy vì tôi giải cứu kẻ khốn cùng kêu cầu, Và kẻ mồ côi không ai giúp đỡ. ¹³ Kẻ gần chết chúc phước cho tôi, Và tôi làm cho lòng người góa bụa nước nở vui mừng. ¹⁴ Tôi mặc lấy sự công bình, và nó che phủ tôi, Sự ngay thẳng tôi khác nào áo ngoài và mào triều thiên. ¹⁵ Tôi đã như con mắt cho kẻ mù, Và như chân cho kẻ què. ¹⁶ Tôi đã làm cha cho kẻ nghèo khó, Còn duyên cớ của kẻ lạ, tôi tra xét cho rõ ràng. ¹⁷ Tôi bẻ gãy hàm kẻ bất công, Và rút môi nó ngậm nơi răng. ¹⁸ Tôi bèn nói rằng: Ta sẽ thác trong ổ của ta; Ngày ta sẽ

nhiều như hột cát; ¹⁹ Rễ ta bò ăn dài theo nước, Và cả đêm sương đọng trên nhánh ta. ²⁰ Vinh hiển ta mới mẻ với ta luôn, Cung ta được cứng mạnh lại trong tay ta. ²¹ Người ta lắng tai nghe tôi, chờ đợi, Và làm thính đặng nghe lời tôi bàn. ²² Sau khi tôi nói, chúng không còn đáp lại; Lời tôi nói gọi nhuần trên chúng (như sương). ²³ Họ trông đợi tôi như trông đợi mưa, Hả miệng ra dường như vua tại giữa quân đội, Khác nào một kẻ an ủi những người sầu. ²⁴ Tôi mỉm cười với chúng, khi chúng bị ngã lòng; Họ chẳng hề làm rối nét mặt bình tĩnh tôi được. ²⁵ Tôi chọn con đường cho chúng, và ngồi làm đầu họ. ỳ như vua tại giữa quân đội, Khác nào một kẻ an ủi những người sầu.

30

¹ Song bây giờ, kẻ trẻ tuổi hơn tôi nhạo báng tôi, Mà cha họ tôi đã khinh, chẳng khứng để Chung với chó của bầy chiên tôi. ² Sức mạnh của họ đã hư bại rồi; Vậy, sức lực tay họ dùng làm ích gì cho tôi? ³ Chúng ốm tong vì bị đói kém thiếu thốn, đi gặm cạp đất khô hóc, Từ lâu đã bỏ hoang vắng vẻ. ⁴ Chúng hái rau sam biển trong bụi cây, Rễ cây giêng giếng làm vật thực cho họ. ⁵ Chúng bị đuổi đi khỏi giữa loài người; Người ta kêu la chúng như kêu la kẻ trộm. ⁶ Chúng phải ở trong trũng góm ghê, Trong hang đất và giữa các hòn đá. ⁷ Chúng tru thét giữa bụi cây, Nằm lộn lạo nhau dưới các lùm gai. ⁸ Chúng là con cái kẻ ngu xuẩn, cha họ chẳng tuổi tên, Họ bị đuổi ra

khỏi xứ. ⁹ Còn bây giờ, tôi trở nên lời ca hát của họ, Làm đề cho chuyện trò của họ. ¹⁰ Họ gồm ghgiec tôi, xa lánh tôi, Không kiêng nhổ khạc nơi mặt tôi. ¹¹ Bởi vì Đức Chúa Trời đã làm dùn dây cung tôi, và sỉ nhục tôi. Chúng ném hàm khớp khỏi trước mặt tôi. ¹² Cái nổ lu la này dấy lên nơi tay hữu tôi; Chúng xô đẩy chân tôi, Sửa soạn cho tôi con đường hiểm độc của chúng. ¹³ Chúng phá hủy đường lối tôi, Giúp vào việc tàn hại tôi; Song chẳng có ai đến tiếp cứu chúng. ¹⁴ Chúng do nơi hư lũng lớn mà đến, Xông vào tôi giữa sự đồi tàn. ¹⁵ Các sự kinh khủng hãm áp tôi, Đuổi theo sự sang trọng tôi khác nào gió mạnh, Và sự phước hạnh tôi đã qua như đám mây. ¹⁶ Bây giờ, linh hồn tôi tan ra trong mình tôi; Các ngày gian nan đã hãm bắt tôi, ¹⁷ Đêm soi xương cốt tôi làm nó rời ra khỏi tôi, Đau đớn vẫn cắn rĩa tôi, không ngưng nghỉ chút nào. ¹⁸ Vì cố năng lực lớn của Đức Chúa Trời, áo ngoài tôi hư nát; Năng lực ấy riết khít tôi lại như cổ áo tôi. ¹⁹ Đức Chúa Trời có ném tôi xuống bùn, Tôi trở nên giống như bụi và tro. ²⁰ Tôi kêu la cùng Chúa, song Chúa chẳng đáp lời; Tôi đứng tại đó, và Chúa chỉ ngó xem tôi. ²¹ Chúa trở nên dữ tợn đối với tôi, Lấy năng lực tay Chúa mà rượt đuổi tôi. ²² Chúa cất tôi lên trên cánh gió, Khiến nó đem tôi đi, và tiêu diệt tôi giữa trận bão. ²³ Vì tôi biết rằng Chúa sẽ dẫn tôi đến chốn sự chết, Là nơi hò hẹn của các người sống. ²⁴ Song trong khi người nào bị tàn hại, họ há chẳng giơ tay ra sao? Hoặc đang cơn tai nạn, họ há không cất tiếng kêu la ư? ²⁵ Chớ

thì tôi không khóc kể bị thời thế khó khăn sao? Lòng tôi há chẳng buồn thảm vì kẻ nghèo khổ sao? ²⁶ Tôi đợi chờ phước hạnh, tai họa bèn xảy đến; Tôi trông cậy ánh sáng, tăm tối lại tới cho. ²⁷ Lòng tôi trần trọc không an nghỉ; Các ngày gian nan xông áp vào tôi. ²⁸ Tôi đi mình mảy bầm đen, nhưng chẳng phải bị nắng ăn; Tôi chỗi dậy giữa hội chúng và kêu cầu tiếp cứu. ²⁹ Tôi bèn trở thành anh em của chó rừng, Và bầu bạn của con đà điểu. ³⁰ Da tôi thành đen và rơi ra khỏi mình, Xương cốt tôi bị nóng cháy đi. ³¹ Vì cơ ấy, tiếng đàn cầm tôi trở nên tiếng ai bi, Và đàn sắt tôi chỉ ra tiếng thảm sầu.

31

¹ Tôi đã có lập ước với mắt tôi; Vậy, làm sao tôi còn dám nhìn người nữ đồng trinh? ² Vì phần do Đức Chúa Trời ở trên trời, Và cơ nghiệp do Đấng Toàn năng ở nơi cao, là gì? ³ Há chẳng phải sự tai họa cho kẻ gian ác, Và sự hư hại cho kẻ làm dữ sao? ⁴ Chớ thì Đức Chúa Trời chẳng thấy đường lối tôi, Và đếm các bước tôi sao? ⁵ Nếu tôi có ăn ở cách dối trá, Và chân tôi vội vàng theo chước gian xảo, ⁶ Nguyện Đức Chúa Trời cân tôi trên cân thăng bằng, Thì Ngài sẽ nhìn biết sự thanh liêm của tôi. ⁷ Nếu chân tôi trở bước bỏ đường chánh đáng, Và lòng tôi đi theo con mắt tôi, Nếu có sự ô uế chi dính vào tay tôi, ⁸ Nguyện tôi gieo, và có kẻ khác gặt hái, Nguyện thổ sản tôi bị nhổ đi! ⁹ Nếu lòng tôi bị người nữ quyến dụ, Nếu tôi rình rập ở nơi cửa của lân cận tôi, ¹⁰ Nguyện vợ

tôi xây cối cho người khác, Và có kẻ khác nằm cùng nàng. ¹¹ Vì điều ấy vốn tội trọng gồm ghê, Một tội ác đáng bị quan xét đoán phạt: ¹² Tội ấy là một ngọn lửa thiêu hóa cho đến chốn trầm luân, Tàn hại các cửa của tôi đến tận cùng. ¹³ Nếu tôi có khinh duyên cố của tôi trai tở gái tôi, Lúc chúng nó tranh luận với tôi, ¹⁴ Thì tôi sẽ làm sao khi Đức Chúa Trời chỗi dậy? Khi Ngài đến thăm sát tôi, tôi sẽ đáp sao? ¹⁵ Đáng đã tạo thành tôi trong lòng mẹ tôi, Há chẳng có dựng nên chúng nó sao? Há chẳng phải cũng một Đức Chúa Trời dựng nên chúng ta trong lòng mẹ sao? ¹⁶ Nếu tôi từ chối điều kẻ nghèo khổ ước ao, Gây cho mắt người góa bụa bị hao mòn, ¹⁷ Nếu tôi có ăn bánh tôi một mình, Và kẻ mồ côi chẳng có được ăn với; ¹⁸ Thật từ lúc tôi còn trẻ, nó cùng lớn lên với tôi như con với cha; Còn người góa bụa, tôi đã nâng đỡ từ khi tôi lọt lòng mẹ tôi; ¹⁹ Nếu tôi có thấy người nào thác vì không quần áo, Và kẻ nghèo thiếu chẳng có mềm; ²⁰ Nếu lòng người không chúc phước cho tôi, Và người không nhờ lòng chiên tôi mà được ấm áp; ²¹ Nếu tôi có giơ tay hiếp kẻ mồ côi, Bởi vì tôi thấy có kẻ phù trợ tôi trong cửa thành; ²² Nguyên cho vai tôi rút ra khỏi nơi khác, Và cánh tay tôi bị gãy rút ra đi! ²³ Vì sự tai họa từ Đức Chúa Trời giáng xuống làm tôi kinh khiếp, Và trước mặt sự oai nghiêm Ngài, Tôi nào làm chi được. ²⁴ Nếu tôi có để lòng tin cậy nơi vàng, Và nói với vàng ròn rằng: Người là sự nương nhờ của ta; ²⁵ Nếu tôi vui mừng về tài vật tôi nhiều, Và vì tay tôi đã được lắm của;

²⁶ Nếu tôi có thấy mặt trời chiếu sáng, Và mặt trăng mọc lên soi tỏ, ²⁷ Nếu lòng tôi có thầm mê hoặc, Và miệng tôi hôn gởi tay tôi; ²⁸ Điều đó cũng là một tội ác đáng bị quan xét phạt; Vì nếu làm vậy, tôi đã từ chối Đức Chúa Trời trên cao kia. ²⁹ Nếu tôi có vui mừng vì có tàn hại kẻ ghét tôi, Và hứng lòng khi tai vạ giáng cho nó; ³⁰ Trái lại tôi không cho phép miệng tôi phạm tội, Mà lấy sự rửa sả trừ ẻo, nguyện hại mạng sống nó; ³¹ Nếu các người nhà tôi chẳng có nói: “Ai sẽ tìm được người nào không được ăn no nê thịt súc vật người?” ³² Người lạ không có ngủ đêm ở ngoài đường; Tôi mở cửa cho kẻ hành khách; ³³ Nếu tôi có che tội mình như A-đam, Mà giấu sự gian ác mình ở trong lòng, ³⁴ Tại vì tôi kinh hãi chúng đông, Và e sợ bị họ hàng khinh bỉ, Đến đổi ở yên lặng, chẳng dám bước ra khỏi cửa. ³⁵ Ôi! Chớ chi có một người nghe tôi! Đây là dấu hiệu tôi ký, Nguyện Đấng Toàn năng đáp lời tôi; Nguyện kẻ cừu nghịch tôi làm một trạng tù! ³⁶ Tôi quả hẳn sẽ mang trạng tù ấy trên vai mình, Đội nó trên đầu tôi như một mào triều thiên. ³⁷ Aét tôi sẽ thuật cho cừu địch biết số bước tôi, Đến trước mặt nó như một vua chúa. ³⁸ Nếu đất tôi kêu cáo tôi, Các giòng cày nó khóc với nhau; ³⁹ Nếu tôi ăn sản vật nó mà không trả giá bạc, Làm khuấy khuấy nguyên chủ nó cho đến phải chết mất; ⁴⁰ Nguyện gai góc mọc thay lúa miến, Và cỏ lũng thế cho lúa mạch! Đến đây hết lời của Gióp.

32

¹ Bấy giờ, ba người ấy thôi đáp lời với Gióp, vì người tự thấy mình là công bình. ² Ê-li-hu, con trai của Ba-ra-kê-ên, người Bu-xi, về dòng dõi Ram, lấy làm tức giận Gióp, bởi vì người tự xưng mình là công bình hơn là Đức Chúa Trời. ³ Ê-li-hu cũng nổi giận ba bạn của Gióp, bởi vì họ chẳng tìm được lẽ đáp lại, mà lại định tội cho Gióp. ⁴ Và, Ê-li-hu có đợi Gióp luận xong đặng nói với Gióp, bởi vì các người đó đều lớn tuổi hơn mình. ⁵ Vậy, khi Ê-li-hu thấy chẳng còn câu trả lời chi nơi miệng của ba người kia nữa, cơn thịnh nộ người bèn phùng lên. ⁶ Ê-li-hu, con trai Ba-ra-kê-ên, người Bu-xi, bèn cất tiếng lên nói rằng: Tôi đang trẻ, còn các anh là ông già; Vì vậy, tôi nhát, không dám tỏ cho các anh biết ý tưởng tôi. ⁷ Tôi nghĩ rằng: Ai đã sống lâu ngày sẽ nói, Số năm cao sẽ dạy sự khôn ngoan. ⁸ Nhưng có thần linh ở trong loài người, Và hơi thở của Đấng Toàn năng cho chúng sự khôn sáng. ⁹ Người tôn trọng chẳng phải khôn ngoan, Bực lão thành chẳng thông hiểu sự công bình. ¹⁰ Bởi cố ấy tôi nói rằng: Hãy nghe tôi; Phần tôi cũng sẽ tỏ ra ý tưởng của tôi. ¹¹ Kìa, tôi đã chờ đợi nghe các lời của các anh, Lặng tai nghe những lời luận biện các anh, Cho đến khi các anh đã tra xét đều cho xong. ¹² Thật, tôi có chăm chỉ nghe các anh. Thấy chẳng một ai trong các anh thẳng hơn Gióp, Hoặc đáp lời của người được. ¹³ Chớ nói rằng: Chúng ta tìm được khôn

ngoan; Đức Chúa Trời thẳng hơn người được, loài người chẳng làm đặng. ¹⁴ Vả, Gióp không có tranh luận với tôi, Vậy, tôi sẽ chẳng dùng lời các anh mà đáp lại người. ¹⁵ Họ sửng sốt không đáp chi nữa; Đã cạn lời hết tiếng rồi. ¹⁶ Tôi há phải chờ đợi, vì họ hết nói, Không còn trả lời gì nữa sao? ¹⁷ Theo phiên tôi cũng sẽ đáp lời chớ; Tôi cũng tỏ ra ý tưởng mình chớ; ¹⁸ Vì tôi đã đẩy dẫy lời nói, Trí trong lòng tôi cảm giục tôi nói. ¹⁹ Nay, lòng tôi như rượu chưa khui, Nó gần nứt ra như bầu rượu mới. ²⁰ Tôi sẽ nói và được nhẹ nhàng; Tôi sẽ mở môi miệng ra và đáp lời. ²¹ Tôi sẽ chẳng tư vị ai, Không đua nịnh bất kỳ người nào. ²² Vì tôi chẳng biết đua nịnh; Nếu đua nịnh, Đáng Tọa hóa tôi hẳn trừ diệt tôi tức thì.

33

¹ Nhưng vậy, hỡi Gióp, xin hãy nghe diễn thuyết tôi. Khá lắng tai nghe các lời nói tôi. ² Kìa, tôi đã mở miệng ra, Lưỡi tôi nói trong họng tôi. ³ Các lời tôi nói sẽ chiếu theo sự chánh trực của lòng tôi; Điều tôi biết lưỡi tôi sẽ nói cách thành thực. ⁴ Thần Đức Chúa Trời đã sáng tạo tôi, Hơi thở của Đấng Toàn năng ban cho tôi sự sống. ⁵ Nếu đáp được, hãy đáp lại cho tôi, Hãy đứng dậy, bày ra lời của ông tại trước mặt tôi! ⁶ Hãy xem, đối cùng Đức Chúa Trời tôi với ông có khác chi, Tôi cũng bởi đất bùn mà ra. ⁷ Sự oai nghi tôi nào sẽ làm cho ông kinh khiếp, Và quyền thế tôi sẽ chẳng đè ép ông. ⁸ Quả ông có nói đến tai tôi, Tôi đã nghe tiếng lời của ông

nói rằng: ⁹ Tôi trong sạch, không có vi phạm; Tôi vô tội, và trong lòng tôi chẳng có gian ác gì. ¹⁰ Dầu vậy, Đức Chúa Trời tìm dịp đối địch tôi, Cầm tôi như kẻ thù nghịch Ngài; ¹¹ Ngài riết chân tôi vào cùm, Và coi chừng đường lối tôi. ¹² Nay, tôi muốn đáp với ông rằng trong các lời ấy ông nói vô lý; Vì Đức Chúa Trời là lớn hơn loài người. ¹³ Nhân sao ông tranh luận với Ngài? Ngài không bày giải điều nào Ngài làm. ¹⁴ Vì Đức Chúa Trời phán một lần, Hoặc hai lần; nhưng người ta không để ý đến. ¹⁵ Ngài phán trong chiêm bao, trong dị tượng ban đêm, Lúc người ta ngủ mê, Nằm ngủ trên giường mình; ¹⁶ Bấy giờ Ngài mở lỗ tai loài người, Niêm phong lời giáo huấn mà Ngài dạy cho họ, ¹⁷ Hầu cho loài người khỏi điều họ toan làm, Và giấu họ tánh kiêu ngạo, ¹⁸ Cứu linh hồn họ khỏi cái huyết, Và mạng sống khỏi bị gươm giết, ¹⁹ Loài người nằm trên giường mình bị đau đớn sửa phạt, Và xương cốt người hàng tranh chạm nhau mãi mãi, ²⁰ Miệng người bèn lấy làm gớm ghiếc vật thực, Và linh hồn người ghét những đồ ăn mĩ vị. ²¹ Thịt người bị tiêu hao không còn thấy nữa, Và xương người, mà trước chẳng thấy được, bèn bị lộ ra. ²² Linh hồn người đến gần cái hầm, Và sự sống người xích lại kẻ giết. ²³ Nếu trong một ngàn thiên sứ, có một thiên sứ làm kẻ truyền-giải cho người, Để chỉ dạy người biết điều ngay thẳng cho người, ²⁴ Aét Đức Chúa Trời làm ơn cho người và phán rằng: “Hãy giải cứu nó khỏi bị sa xuống cái hầm; Ta đã tìm đặng giá cứu

chוע רי" 25 Người sẽ được thặng da mát thịt như buổi thơ ấu; Người trở lại ngày đang thì. 26 Người cầu nguyện cùng Đức Chúa Trời, Đức Chúa Trời bèn đoái thương người, Khiến người vui mừng xem thấy mặt Ngài, Và Ngài trả lại sự công bình cho người. 27 Đoạn, người đó sẽ hát trước mặt loài người, mà rằng: "Tôi đã phạm tội, làm hư hoại sự ngay thẳng, Song chẳng có ích gì cho tôi. 28 Đức Chúa Trời có giải cứu linh hồn tôi khỏi sa xuống hầm, Và sự sống tôi sẽ thấy ánh sáng." 29 Kìa, các việc ấy Đức Chúa Trời làm cho loài người; Đến hai lần, hoặc ba lần, 30 Đặng khiến linh hồn người trở lại khỏi cái hầm, Hầu cho người được ánh sáng kẻ sống chiếu vào cho. 31 Hỡi Gióp, hãy chăm chỉ nghe tôi; Khá làm thính, thì tôi sẽ nói. 32 Nếu ông có điều gì muốn nói, hãy đáp lại tôi; Khá nói, vì tôi muốn xưng ông là công bình. 33 Bằng chẳng, hãy nghe tôi; Hãy làm thính, thì tôi sẽ dạy cho ông sự khôn ngoan.

34

1 Ê-li-hu lại cất tiếng mà nói rằng: 2 Hỡi các người khôn ngoan, hãy nghe những lời nói tôi; ù kẻ thông sáng, hãy lắng tai nghe tôi; 3 Vì lỗ tai thử những lời nói, Như ổ gà ném lấy đồ ăn, 4 Chúng ta hãy chọn cho mình điều phải, Chung nhau nhìn biết việc tốt lành. 5 Vì Gióp có nói rằng: "Tôi vốn là công bình, Nhưng Đức Chúa Trời đã cất sự lý đoán tôi. 6 Tuy tôi ngay thẳng, người ta cho tôi là kẻ nói dối; Dầu tôi

không phạm tội, thương tích tôi không chữa lành được.”⁷ Ai là người giống như Gióp? Người uống lời nhạo báng như thể nước;⁸ Người kết bạn với kẻ làm hung nghiệt, Và đồng đi với người gian ác?⁹ Vì người có nói rằng: “Chẳng ích lợi chi cho loài người Tìm kiếm điều vui thích mình nơi Đức Chúa Trời.”¹⁰ Vì vậy, hỡi người thông sáng, hãy nghe tôi: Đức Chúa Trời chẳng hề hành ác, Đấng Toàn năng không bao giờ làm hung nghiệt.¹¹ Ngài báo ứng loài người tùy công việc mình làm, Khiến mỗi người tìm được lại chiếu theo tánh hạnh mình.¹² Quả thật Đức Chúa Trời không làm ác, Đấng Toàn năng chẳng trái phép công bình.¹³ Ai giao cho Ngài trách nhiệm coi sóc trái đất? Ai đặt Ngài cai trị toàn thể gian?¹⁴ Nếu Ngài chỉ lo tưởng đến chính mình Ngài, Thâu lại về mình thần linh và hơi thở của Ngài,¹⁵ Thì các loài xác thịt chắc chết chung nhau hết, Và loài người trở vào bụi đất.¹⁶ Nếu ông có sự thông sáng, hãy nghe điều này; Khá lắng tai nghe tiếng lời nói của tôi.¹⁷ Chớ thì người nào ghét sự công bình sẽ được cai trị sao? Ông há dám lên án cho Đấng công bình cao cả ư?¹⁸ Há có nên nói với vua rằng: “Đồ xấu xa nà?” Hay là nói với người tước vị rằng: “Kẻ ác nghiệp mây?”¹⁹ Phương chi Đấng chẳng tư vị những vương tử, Chẳng xem kẻ giàu trọng hơn kẻ nghèo; Bởi chúng hết thảy là công việc của tay Ngài.²⁰ Trong giây phút, giữa ban đêm, chúng đều chết; Bá tánh xiêu tó và qua mất đi, Các kẻ cường quyền bị cất đi, không phải bởi

tay loài người. ²¹ Vì mắt Đức Chúa Trời xem xét đường lối loài người, Ngài nom các bước họ. ²² Chẳng có tối tăm mù mịt nào Cho kẻ làm ác ẩn núp mình được. ²³ Khi Đức Chúa Trời phán xét loài người, Thì chẳng cần khiến họ đến trước mặt Ngài hai lần đặng tra xét. ²⁴ Ngài hủy phá kẻ cường quyền không cần tra soát, Rồi lập kẻ khác thế vào cho; ²⁵ Bởi vì Chúa biết các công việc chúng, Đánh đổ chúng ban đêm, và chúng bị diệt đi. ²⁶ Chúa hành hại họ như người ác, Có mắt kẻ khác xem thấy; ²⁷ Bởi vì chúng có xây bỏ theo Chúa, Không kể đến các đường lối Ngài. ²⁸ Chúng làm cho tiếng kẻ nghèo thấu đến Chúa, Và Chúa nghe tiếng kêu la của kẻ bị gian truân. ²⁹ Khi Ngài ban cho bình an, ai sẽ làm cho rối loạn? Khi Ngài ẩn mắt mình, ai có thể thấy Ngài? Ngài làm như vậy hoặc cho dân tộc nào, hoặc cho người nào, ³⁰ Hầu ngăn trở kẻ gian ác cai trị, Và không ai gài bẫy cho dân sự. ³¹ Vì có người nào bao giờ nói với Đức Chúa Trời rằng: "Tôi đã mang chịu sửa phạt tôi, tôi sẽ không làm ác nữa; ³² Điều chi tôi chẳng thấy, xin Chúa chỉ dạy cho tôi; Nếu tôi có làm ác, tôi sẽ chẳng làm lại nữa? ³³ Đức Chúa Trời há cứ theo ý tưởng ông mà báo ứng ông sao? Vì ông có bỏ sự báo ứng của Chúa, nên ông phải chọn lựa lấy, chớ chẳng phải tôi; Vậy nên điều ông biết, hãy nói đi. ³⁴ Những người thông sáng, và mỗi người khôn ngoan đang nghe tôi, Sẽ nói với tôi rằng: ³⁵ "Gióp nói cách không hiểu biết, Và lời của người thiếu sự thông sáng." ³⁶ Tôi nguyện cho

Gióp bị thử thách đến cùng, Bởi vì người có đáp lời như kẻ ác; ³⁷ Người có thêm sự phản nghịch vào tội lỗi mình, Vô tay mình tại giữa chúng tôi, Và càng thêm lời nói nghịch Đức Chúa Trời.

35

¹ Ê-li-hu lại nói rằng: ² Ông đã nói rằng: Tôi vốn công bình hơn Đức Chúa Trời; Lại nói: Tôi sẽ đặng lời gì? Nhược bằng chẳng phạm tội, ³ Tôi há sẽ được ích hơn chăng? Chớ thì ông tưởng lời ấy có lý sao? ⁴ Tôi sẽ đáp lại ông, Và các bạn hữu của ông nữa. ⁵ Hãy ngược mắt lên xem các tầng trời; Hãy coi áng mây, nó cao hơn ông. ⁶ Nếu ông đã phạm tội, có hại chi cho Đức Chúa Trời chẳng? Nếu các sự vi phạm ông thêm nhiều, có can gì với Ngài? ⁷ Nếu ông công bình, ông sẽ ban gì cho Ngài? Ngài sẽ lãnh điều gì bởi tay của ông? ⁸ Sự gian ác của ông có thể hại một người đồng loại ông, Và sự công bình ông có thể làm ích cho một con cái loài người. ⁹ Tại vì nhiều sự hà hiếp, nên người ta kêu oan, Bởi tay kẻ có cường quyền áp chế, nên họ kêu cứu. ¹⁰ Nhưng không ai hỏi rằng: Đức Chúa Trời, là Đấng Tạo hóa của tôi, ở đâu? Ngài khiến cho người ta hát vui mừng trong ban đêm, ¹¹ dạy dỗ chúng tôi được thông sáng hơn các loài thú trên đất, Và làm cho trở nên khôn ngoan hơn các chim trời. ¹² Người ta kêu la, song Ngài không đáp lời, Vì cố sự kiêu ngạo của kẻ gian ác. ¹³ Quả thật lời cầu nguyện hư giả, Đức Chúa Trời chẳng đủ nghe, Đấng Toàn năng chẳng thèm đoái đến.

14 Huống chi khi ông nói rằng không thấy Ngài, Sự cáo tụng đã đem đến trước mặt Ngài, và ông đọi Ngài xét đoán! 15 Bây giờ, vì cơn thịnh nộ Ngài chưa giáng phạt, Và vì Ngài không kể đến sự kiêu hãnh cho lắm, 16 Nên Gióp mở miệng ra luân điều hư không, Và nói thêm nhiều lời vô tri.

36

1 Ê-li-hu nói tiếp rằng: 2 Xin hãy nhin tôi một chút, tôi sẽ chỉ cho ông; Vì tôi còn những lời bình vực Đức Chúa Trời. 3 Tôi sẽ đem đến từ xa điều tôi hiểu biết, Và xưng tỏ sự công bình của Đấng Tạo hóa tôi. 4 Quả hẳn các lời luận tôi chẳng phải giả dối; Đấng vốn trọn vẹn về tri thức đang ở cùng ông. 5 Kìa, Đức Chúa Trời có quyền năng, không khinh bỉ ai; Trí huệ Ngài rất rộng lớn. 6 Ngài chẳng bảo tồn mạng sống của kẻ gian ác, Nhưng xử đoán công bình cho kẻ khổ nạn. 7 Ngài chẳng xây mặt khỏi người công bình; Song Ngài khiến họ đồng ngồi cùng các vua trên ngôi mãi mãi, Và họ được cao trọng. 8 Nếu họ phải mang xiềng xích, Và bị dây gian truân vấn vương, 9 Thì Ngài chỉ tỏ cho họ công việc mình đã làm, Các tội lỗi và tánh hạnh kiêu ngạo của họ. 10 Ngài cũng mở lỗ tai của chúng cho nghe lời sửa dạy, Khuyên họ trở lại bỏ điều gian ác. 11 Nếu chúng vâng nghe và phục sự Ngài, Thì các ngày chúng sẽ được may mắn, Và những năm chúng được sự vui sướng. 12 Nhưng nếu họ không khứng nghe theo, ắt sẽ bị gươm giết mất, Và chết không hiểu biết gì. 13 Lòng giả hình tích chứa sự thịnh

nộ; Khi Đức Chúa Trời bắt xiềng chúng, chúng chẳng kêu cứu. ¹⁴ Chúng chết đang buổi thanh xuân; Đời chúng bị hư mất trong bọn gian dân. ¹⁵ Đức Chúa Trời dùng sự hoạn nạn mà cứu kẻ bị hoạn nạn, Và nhờ sự hà hiếp mà mở lối tai của người. ¹⁶ Ngài cũng chắc đã muốn dụ ông khỏi hoạn nạn, Đặt ông nơi khoảng khoát, chẳng còn sự cực lòng; Còn các món ăn dọn nơi bàn ông, tất đều được đầy mỡ béo. ¹⁷ Nhưng ông đầy dẫy sự nghị luận của kẻ ác; Sự xét đoán và sự hình phạt chắc sẽ hãm bắt ông. ¹⁸ Chớ để cơn giận giục ông chống cự cùng sự sửa phạt; Đừng làm lạc vì cố giá bội thường lớn quá. ¹⁹ Chớ thì sự giàu có ông và các thế lực của ông, Có thể cứu ông khỏi sự hoạn nạn sao? ²⁰ Chớ ước ao đêm tối, Là lúc dân tộc bị cất đi khỏi chỗ mình. ²¹ Khá giữ lấy mình, chớ xây về tội ác; Vì ấy là điều ông ưa chọn hơn sự hoạn nạn. ²² Kìa, Đức Chúa Trời dùng quyền năng mà làm việc cách cao cả, Có giáo sư nào giống như Ngài chẳng? ²³ Ai có chỉ dạy cho Ngài biết con đường của Ngài? Và ai nói rằng: Chúa có làm quấy? ²⁴ Hãy nhớ ngợi khen các công việc Chúa, Mà loài người thường có ca tụng. ²⁵ Mọi người đều đã ngoạo xem công việc ấy, Và loài người từ xa nhìn thấy nó. ²⁶ Phải, Đức Chúa Trời là cực đại, chúng ta không biết được Ngài; Số năm của Ngài thọ không ai kể xiết được. ²⁷ Vì Ngài thấu hấp các giọt nước: Rồi từ sa mù giọt nước ấy bèn hóa ra mưa, ²⁸ Đám mây đổ mưa ấy ra, Nó từ giọt sa xuống rất nhiều trên loài người. ²⁹ ai có thể hiểu được cách mây

giăng ra, Và tiếng lôi đình của nhà trại Ngài?
³⁰ Kìa, Chúa bủa ánh sáng ra chung quanh Ngài,
Và che lấp đáy biển. ³¹ Vì nhờ những điều ấy
Ngài xét đoán các dân tộc; Ngài ban cho lương
thực nhiều. ³² Ngài giấu sấm sét trong tay Ngài,
Và truyền nó phải đánh nơi nào. ³³ Tiếng sấm sét
báo cáo việc Ngài, Và chính súc vật cũng đoán
điềm dông mưa gần đến.

37

¹ Phải, trái tim tôi run sợ vì sự đó, Nó nhảy
động dờn khỏi chỗ nó. ² Khá nghe, khá nghe
giọng vang dậy của tiếng Ngài, Và tiếng âm âm
ra khỏi miệng Ngài! ³ Ngài khiến nó dội dưới các
tầng trời, Và chớp nhoáng Ngài chiếu đến cùng
trái đất. ⁴ Kể liền có tiếng âm âm, Ngài phát
tiếng oai nghi và sấm rền ra, Và khi nổi tiếng
Ngài lên, thì không cầm giữ chớp nhoáng lại.
⁵ Đức Chúa Trời phát tiếng và sấm rền ra lạ kỳ;
Ngài làm những công việc lớn lao mà chúng ta
hiểu không nổi? ⁶ Vì Ngài phán với tuyết rằng:
Hãy sa xuống đất! Và cũng phán vậy cho trận
mưa mây và mưa lớn. ⁷ Ngài niêm phong tay
của mọi người, Để mọi người Ngài đã dựng nên
biết được công việc của Ngài. ⁸ Khi ấy các thú
vật rừng rút trong hang nó, Và ở trong hầm của
chúng nó. ⁹ Từ các lâu các phương nam bão
tuôn tới, Và gió bắc dẫn lạnh lẽo đến. ¹⁰ Nước
đá thành ra bởi hơi thở của Đức Chúa Trời; Bề
rộng của nước đông đặc lại. ¹¹ Ngài chứa nước
trong mây, Và giăng ra các mây chớp nhoáng

của Ngài; ¹² Nhờ Ngài dẫn dắt, nó bay vùn khắp tứ phương, Đặng làm xong công việc mà Ngài phán biểu nó làm trên khắp trái đất. ¹³ Ngài sai mây hoặc để giáng họa, hoặc để tưới đất, Hoặc để làm ơn cho loài người. ¹⁴ Hỡi Gióp, hãy nghe lời này, Khá đứng yên, suy nghĩ về các việc diệu kỳ của Đức Chúa Trời. ¹⁵ Ông có biết cách nào Đức Chúa Trời sắp đặt các việc ấy chẳng? Cách nào Ngài chiếu lòà chớp nhoáng của mây Ngài chẳng? ¹⁶ Ông có biết mây cân bình sao chẳng? Có hiểu công việc diệu kỳ của Đấng có trí huệ trọn vẹn sao chẳng? ¹⁷ Có biết cố sao quần áo ông nóng, Khi Ngài lấy gió nam mà làm cho trái đất được an tịnh? ¹⁸ Ông có thể trải bầu trời ra với Đức Chúa Trời chẳng? Nó vốn vững chắc như một tấm kính đục. ¹⁹ Hãy dạy cho chúng tôi biết điều chúng tôi phải thưa cùng Ngài; Vì tại sự dốt nát, chúng tôi chẳng biết bày lời gì với Ngài. ²⁰ Người ta há sẽ thuật với Đức Chúa Trời rằng tôi muốn thưa với Ngài sao? Nếu ai nói với Ngài, quả hẳn sẽ bị nuốt đi. ²¹ Bây giờ, người ta không thấy sự sáng chói lòà, nó đã ẩn trong mây; Nhưng gió thổi qua xô mây đi và trời trong trẻo lại. ²² Ráng vàng từ phương Bắc đến; Nơi Đức Chúa Trời có oai nghiêm đáng sợ thay! ²³ Luận về Đấng Toàn năng, ta không tìm thấy đến Ngài được: Ngài vốn rất quyền năng, rất chánh trực và công bình cực điểm, không hề hà hiếp ai. ²⁴ Bởi cố ấy nên loài người kính sợ Ngài; Ngài không đoái đến kẻ nào tưởng mình có lòng khôn ngoan.

38

1 Bấy giờ, từ giữa cơn gió trốt, Đức Chúa Trời đáp cùng Gióp rằng: 2 Kẻ này là ai dám dùng các lời không tri thức, Mà làm cho mờ ám các mưu định ta? 3 Khá thất lạng người như kẻ đồng sĩ; Ta sẽ hỏi người, người sẽ chỉ dạy cho ta! 4 Khi ta đặt nền trái đất, thì người ở đâu? Nếu người thông sáng, hãy tỏ bày đi. 5 Ai đã định độ lượng nó, Và giăng dây mực trên nó, người có biết chăng? 6 Nền nó đặt trên chi? Ai có trông hòn đá góc của nó? 7 Trong khi ấy các sao mai đồng hát hòa nhau, Và các con trai Đức Chúa Trời cất tiếng reo mừng. 8 Và lại, khi biển bề bờ và cất ra khỏi lòng đất, Ai đã lấy các cửa mà ngăn đóng nó lại? 9 Khi ấy ta ban cho nó mây làm áo xông, Lấy tấm tối làm khăn vấn của nó; 10 Ta định giới hạn cho nó, Đặt then chốt và cửa của nó, 11 Mà rằng: Mây đến đây, chớ không đi xa nữa, Các lượn sóng kiêu ngạo mây phải dừng lại tại đây! 12 Từ khi người sanh, người há có sai khiến buổi sáng, Và phân định chỗ cho hừng đông, 13 Để nó chiếu đến bốn bề trái đất, Và đuổi rầy kẻ gian ác khỏi nó chăng? 14 Trái đất biến hình như đất sét dưới dấu ấn, Và mọi vật hiện ra trau giồi như bằng áo. 15 Sự sáng đã cất khỏi kẻ ác, Cánh tay chúng nó giơ lên, đã bị gãy rời. 16 Chớ thì người có thấu đến nguồn của biển sao? Há có bước dưới đáy của vực sâu chăng? 17 Cửa âm phủ há có bày ra trước mặt người chớ? Có thấy các cửa của bóng sự chết chăng? 18 Làn mắt người có thấu đến nơi khoan khoát mệnh mông của đất

chăng? Nếu người biết các điều đó, hãy nói đi.
19 Con đường dẫn đến nơi ở của ánh sáng là đâu?
Còn nơi của tối tăm thì ở đâu? 20 Chớ thì người
có thể dẫn nó lại vào địa giới nó sao? Có biết
các đường lối của nhà nó ở chăng? 21 Không
sai, người biết mà! Vì người đã sanh trước khi
ấy, Số ngày người lấy làm nhiều thay 22 Người
có vào các kho tuyết chăng? Có thấy nơi chứa
mưa đá, 23 Mà ta đã để dành cho thì hoạn nạn,
Cho ngày chiến trận và giặc giã chăng? 24 Ành
sáng phân ra bởi đường nào, Và gió đông theo
lối nào mà thổi ra trên đất? 25 Ai đào kinh cho
nước mưa chảy, Phóng đường cho chớp nhoáng
của sấm sét, 26 Để mưa xuống đất bỏ hoang, Và
trên đồng vắng không có người ở; 27 Đặt tưới
đất hoang vu, mong quạnh, Và làm cho các chồi
cây cỏ mọc lên? 28 Mưa có cha chăng? Ai sanh
các giọt sương ra? 29 Nước đá ra bởi lòng của
ai? Ai để ra sương móc của trời? 30 Nước đông
lại như đá, rồi ẩn bí, Và mặt vực sâu trở thành
cứng. 31 Người có thể riết các dây chăng Sao rua
lại, Và tách các xiềng Sao cày ra chăng? 32 Người
có thể làm cho các cung Huỳnh đạo ra theo thì,
Và dẫn đường cho Bắc đẩu với các sao theo nó
chăng? 33 Người có biết luật của các tầng trời
sao? Có thể lập chủ quyền nó dưới đất chăng?
34 Người có thể cất tiếng mình la lên cùng mây,
Khiến cho mưa tuôn xuống thân người chăng?
35 Người có thể thả chớp nhoáng ra, Để nó đi, và
đáp với người rằng: Thưa, chúng tôi đây? 36 Ai
có đặt khôn ngoan trong lòng, Và ban sự thông

sáng cho trí não? ³⁷ Ai nhờ sự khôn ngoan mà đếm được các mây? Khi bụi đất chảy như loài kim tan ra, ³⁸ Và các cục đất dính lại nhau, Ai nghiêng đổ những bình nước của các tầng trời? ³⁹ (039-2) Há có phải người săn mồi cho sư tử cái, Và làm cho sư tử con đói được no sao? ⁴⁰ (039-1) Khi mẹ con sư tử nằm phục nơi hang, Khi rình trong bụi-rậm nó, ⁴¹ (039-3) Ai sắm đồ ăn cho quạ, Khi con nhỏ nó kêu la cùng Đức Chúa Trời, Và bay đi đây đó không đồ ăn?

39

¹ (039-4) Người có biết thì nào dê rừng đẻ chẳng? Có xem xét mùa nào nai cái đẻ chẳng? ² (039-5) Người có tính số tháng nó có thai, Và biết kỳ nó đẻ chẳng? ³ (039-6) Nó ngồi chồm hổm, để con nhỏ ra, Và được giải khỏi sự đau đớn của nó. ⁴ (039-7) Các con nhỏ nó trở nên mạnh mẽ, lớn lên trong đồng nội; Đoạn lìa mẹ mình, chẳng còn trở lại nữa. ⁵ (039-8) Ai để cho con lừa rừng chạy thong dong? Ai có mở trói cho con lừa lệ làng kia? ⁶ (039-9) Ta đã ban cho nó đồng vắng làm nhà, Và ruộng mận làm nơi ở. ⁷ (039-10) Nó khinh chê tiếng ồn ào của thị thành, Không nghe tiếng của kẻ coi dất. ⁸ (039-11) Khắp các núi là đồng cỏ của nó, Nó tìm kiếm mọi vật gì xanh tươi. ⁹ (039-12) Chớ thì con bò tốt muốn làm việc cho người chẳng? Nó chịu ở gần bên máng cỏ người chớ? ¹⁰ (039-13) Người há có thể lấy dây cột bò tốt nơi giòng cày sao? Nó sẽ chịu theo sau người mà bừa trũng chẳng? ¹¹ (039-14) Người há

sẽ nhờ cậy nó, vì nó sức nhiều sao? Người sẽ giao công lao mình cho nó chẳng? ¹² (039-15) Chớ thì người cậy nó đem ngũ cốc về, Và nhờ nó gom lúa mì lại trong sân người ư? ¹³ (039-16) Chim lạc đà đập cánh vui mừng; Nhưng cánh và lông ấy, há có biết thương yêu sao? ¹⁴ (039-17) Vì nó để trứng mình dưới đất, Vùi nóng trứng ấy nơi bụi cát, ¹⁵ (039-18) Quên rằng có lẽ chân người bước nát nó, Hoặc con thú đồng giày đạp nó đi chẳng. ¹⁶ (039-19) Nó ở khắc khổ với con nó, dường như không thuộc về nó, Sự lao khổ nó luống công, nhưng nó không lo cảm đến. ¹⁷ (039-20) Vì Đức Chúa Trời cất sự khôn ngoan khỏi nó, Không chia phần thông sáng cho nó. ¹⁸ (039-21) Khi nó đập cánh bay lên, Bèn nhạo báng ngựa và người cỡi ngựa. ¹⁹ (039-22) Có phải người ban sức lực cho ngựa, Và phủ cổ nó lông gáy rung rung chẳng? ²⁰ (039-23) Há có phải người khiến nó nhảy búng như cào cào chẳng? Tiếng kêu hí có oai của nó, thật đáng sợ. ²¹ (039-24) Nó đào đất trong trứng, vui mừng về sức lực mình; Nó xông tới đón quân cầm binh khí. ²² (039-25) Nó khinh chê sự sợ, chẳng ghê điều chi; Trước ngọn gươm nó không xây trở. ²³ (039-26) Trên nó vang tiếng gùi tên, Giáo và lao sáng giới. ²⁴ (039-27) Nó lướt dậm, vừa nhảy vừa hét, Khi kèn thổi nó chẳng cảm mình lại được. ²⁵ (039-28) Vừa khi nghe kèn thổi, nó bèn la: Hi! hi! Từ xa nó đánh hơi mùi giặc, Nghe tiếng ầm ầm của các quan tướng và tiếng reo hô của chiến sĩ. ²⁶ (039-29) Có phải nhờ sự khôn người mà con điều vùng

bay đi, Và sè cánh nó về hướng nam? ²⁷ (039-30) Có phải theo lệnh người mà chim ưng cất lên, Và đóng ổ nó tại nơi cao? ²⁸ (039-31) Nó ở trong bàn thạch, đậu trên chót vót hòn đá, Tại trên đỉnh núi không ai leo lên được. ²⁹ (039-32) Từ đó, nó rình mồi, Mắt nó thấy mồi ở xa. ³⁰ (039-33) Các con nhỏ nó hút huyết, Và hễ nơi nào có xác chết, thì nó bèn có tại đó.

40

¹ (039-34) Đức Giê-hô-va còn đáp lại cho Gióp, mà rằng: ² (039-35) Kẻ bắt bẻ Đấng Toàn năng há sẽ tranh luận cùng Ngài sao? Kẻ cãi luận cùng Đức Chúa Trời, hãy đáp điều đó đi! ³ (039-36) Gióp bèn thưa cùng Đức Giê-hô-va rằng: ⁴ (039-37) Tôi vốn là vật không ra gì, sẽ đáp chi với Chúa? Tôi đặt tay lên che miệng tôi. ⁵ (039-38) Tôi đã nói một lần, song sẽ chẳng còn đáp lại; Phải, tôi đã nói hai lần, nhưng không nói thêm gì nữa. ⁶ (040-1) Từ giữa trận gió trốt, Đức Giê-hô-va đáp cùng Gióp, mà rằng: ⁷ (040-2) Hãy thắt lưng người như kẻ đồng sĩ; Ta sẽ hỏi người, người sẽ chỉ dạy cho ta! ⁸ (040-3) Người há có ý phế lý đoán ta sao? Có muốn định tội cho ta đặng xưng mình là công bình ư? ⁹ (040-4) Người có một cánh tay như của Đức Chúa Trời chăng? Có thể phát tiếng sấm rền như Ngài sao? ¹⁰ (040-5) Vậy bây giờ, người hãy trang điểm mình bằng sự cao sang và oai nghi, Mặc lấy sự tôn trọng và vinh hiển. ¹¹ (040-6) Khá tuôn ra sự giận hoảng hốt của người; Hãy liếc mắt xem kẻ kiêu ngạo và

đánh hạ nó đi. ¹² (040-7) Hãy liếc mắt coi kẻ kiêu ngạo và đánh hạ nó đi; Khá chà nát kẻ hung bạo tại chỗ nó. ¹³ (040-8) Hãy giấu chúng nó chung nhau trong bụi đất, Và lấp mặt họ trong chốn kín đáo. ¹⁴ (040-9) Bấy giờ, ta cũng sẽ khen ngợi người, Vì tay hữu người chững cứu người được! ¹⁵ (040-10) Này, con trâu nước mà ta đã dựng nên luôn với người; Nó ăn cỏ như con bò. ¹⁶ (040-11) Hãy xem: sức nó ở nơi lưng, Mạnh lực nó ở trong gân hông nó. ¹⁷ (040-12) Nó cong đuôi nó như cây bá hương; Gân đùi nó tréo xoắn-rế. ¹⁸ (040-13) Các xương nó như ống đồng, Tứ chi nó như cây sắt. ¹⁹ (040-14) Nó là công việc khéo nhất của Đức Chúa Trời; Đấng dựng nên nó giao cho nó cây gươm của nó. ²⁰ (040-15) Các núi non sanh đồng cỏ cho nó ăn, Là nơi các thú đồng chơi giỡn. ²¹ (040-16) Nó nằm ngủ dưới bông sen, Trong bụi sậy và nơi bưng. ²² (040-17) Bông sen che bóng cho nó, Và cây liễu của rạch vây quanh nó. ²³ (040-18) Kìa, sông tràn lên dữ tợn, nhưng nó không sợ hãi gì; Dầu sông Giô-đanh bủa lên miệng nó, nó cũng ở vững vàng. ²⁴ (040-19) Ai bắt được nó trước mặt? Ai hãm nó trong lưới, rồi xoi mũi nó?

41

¹ (040-20) Người có thể câu sấu với lưỡi câu, Và dùng dây mà xoắn mũi nó chăng? ² (040-21) Có thể xoắn một sợi mây qua mũi nó, Và soi hàm nó bằng một cái móc ư? ³ (040-22) Nó há sẽ cầu ơn nhiều cùng người, Và nói với người những lời êm ái

sao? ⁴ (040-23) Nó sẽ lập giao ước với người, Để người bắt nó làm tôi mọi đời đời chớ? ⁵ (040-24) Người há sẽ chơi giỡn với nó như với một con chim, Cột nó cho các con gái nhỏ mình chơi hay sao? ⁶ (040-25) Bọn thợ câu sẽ bán nó không? Phân phát nó cho các lái buôn chăng? ⁷ (040-26) Người có thể lấy cái đợc đâm đầy da nó, Dùng lao phóng cá mà găm đầy đầu nó chăng? ⁸ (040-27) Hãy thử tra tay người trên mình nó: Về sau khá nhớ việc tranh đấu, chớ hề làm lại ai nữa! ⁹ (040-28) Kìa, sự trông bắt nó được bèn mất hết; Chỉ thấy tướng dạng nó, người ta liền rụng rời đi. ¹⁰ (041-1) Chẳng ai đủ gan dám trêu chọc nó; Vậy, ai sẽ đứng ở trước mặt ta cho nổi? ¹¹ (041-2) Ai ban cho ta trước đã, mà ta phải trả lại cho? Phàm vật chi ở dưới trời đều thuộc về ta. ¹² (041-3) Ta hẳn sẽ nói về các chi thể nó, Về sức lực nó, và sự tốt đẹp của hình trạng nó. ¹³ (041-4) Có ai lột được áo choàng của nó không? Có ai vào trong hàm đôi của nó được chăng? ¹⁴ (041-5) Ai sẽ mở cửa họng nó ra? Sự kinh khủng vây chung quanh răng nó. ¹⁵ (041-6) Nó có oai hùng vì có các hàng khiên của nó, Bằng thẳng dính khấn nhau như đợc niêm phong; ¹⁶ (041-7) Cái này đợc với cái khác, Đến đổi gió chẳng lọt qua đợc. ¹⁷ (041-8) Cái này hàng lại với cái kia, Dính với nhau, không hề rời rã. ¹⁸ (041-9) Sự nhảy mũi nói giăng ánh sáng ra, Hai con mắt nó khác nào mí mắt của rặng đông. ¹⁹ (041-10) Những ngọn lửa nhoáng từ miệng nó, Và các đám lửa phun ra. ²⁰ (041-11) Từ lỗ mũi nó khói bay ra, Như

của một nồi sôi, có chum sậy ở dưới. ²¹ (041-12) Hơi thở nó làm hùng cháy than, Một ngọn lửa ra từ miệng nó. ²² (041-13) Trong cổ nó có mãnh lực, Và sự kinh khiếp nhẩy múa trước mặt nó. ²³ (041-14) Các yếm thịt nó dính chần nhau, Nó như đúc liền trên thân nó, không hề chuyển động. ²⁴ (041-15) Trái tim nó cứng như đá, Cứng khác nào thốt cội dưới. ²⁵ (041-16) Khi nó chỗi dậy, các kẻ anh hùng đều run sợ; Vì bất kinh hãi nên chạy trốn đi. ²⁶ (041-17) Khi người ta lấy gươm đâm nó, gươm chẳng hiệu chi, Dấu cho giáo, cái đục, hay là lao phóng cũng vậy. ²⁷ (041-18) Nó coi sắt khác nào rơm cỏ, Và đồng như thể cây mục. ²⁸ (041-19) Mũi tên không làm cho nó chạy trốn; Đá trành với nó khác nào cây rạ, ²⁹ (041-20) Nó cũng xem gậy như rạ, Cười nhạo tiếng vo vo của cây giáo. ³⁰ (041-21) Dưới bụng nó có những miếng nhọn, Nó dường như trương bừa trên đất bùn. ³¹ (041-22) Nó làm cho vực sâu sôi như một cái nồi; Khiến biển trở thành như hũ dầu xức, ³² (041-23) Và bỏ lại sau nó đường cày đi sáng sủa; Người ta có lẽ tưởng rằng vực sâu là tóc bạc. ³³ (041-24) Tại thế thượng, chẳng có vật chi giống như nó; Nó được dựng nên để không sợ gì hết. ³⁴ (041-25) Nó nhìn xem các vật cao lớn; Nó làm vua của các loài thú kiêu ngạo.

42

¹ Gióp thưa với Đức Chúa Trời rằng: ² Tôi biết rằng Chúa có thể làm được mọi sự, Chẳng có ý chỉ nào Chúa lấy làm khó lắm. ³ Kẻ này là ai,

không hiểu biết gì, lại dám che ám ý chỉ của Chúa? Phải, tôi đã nói những điều tôi không hiểu đến, Tức các sự lạ lùng quá cho tôi, mà tôi chẳng thông biết. ⁴ Hỡi Chúa, xin hãy nghe, tôi sẽ nói; Tôi sẽ hỏi Chúa, Chúa sẽ chỉ dạy cho tôi. ⁵ Trước lỗi tai tôi có nghe đồn về Chúa, Nhưng bây giờ, mắt tôi đã thấy Ngài: ⁶ Vì vậy, tôi lấy làm gớm ghê tôi, Và ăn năn trong tro bụi. ⁷ Xảy sau khi Đức Giê-hô-va đã phán các lời ấy với Gióp, thì Ngài phán cùng Ê-li-pha, người Thê-man, mà rằng: Cơn thịnh nộ ta nổi lên cùng ngươi và hai bạn hữu ngươi; bởi vì các ngươi không có nói về ta cách xứng đáng, y như Gióp, kể tôi tớ ta, đã nói. ⁸ Vậy bây giờ, hãy bắt bảy con bò đực và bảy con chiên đực đi đến Gióp, kể tôi tớ ta, mà vì các ngươi dâng lên một của lễ thiêu; rồi Gióp, kể tôi tớ ta sẽ cầu nguyện cho các ngươi; vì ta sẽ nhậm lời người, kéo e ta đãi các ngươi tùy theo sự ngu muội của các ngươi; vì các ngươi không có nói về ta cách xứng đáng, như Gióp, kể tôi tớ ta, đã nói. ⁹ Vậy, Ê-li-pha, người Thê-man, Binh-đát, người Su-a, Sô-pha, người Na-a-ma, bèn đi và làm theo điều Đức Giê-hô-va đã phán dặn mình; rồi Đức Giê-hô-va nhậm lời của Gióp. ¹⁰ Vậy, khi Gióp đã cầu nguyện cho bạn hữu mình rồi, Đức Giê-hô-va bèn đem người ra khỏi cảnh khốn người, và ban lại cho Gióp bằng gấp bằng hai các tài sản mà người đã có trước. ¹¹ Hết thầy anh em người, chị em người, và những người quen biết Gióp từ trước, đều đến thăm và ăn bữa với người tại trong nhà người. Chúng chia buồn và

an ủi người về các tai họa mà Đức Giê-hô-va đã khiến giáng trên người; mỗi người đều cho Gióp một nén bạc và một cái vòng vàng. ¹² Như vậy, Đức Giê-hô-va ban phước cho buổi già của Gióp nhiều hơn lúc đang thì: người được mười bốn ngàn chiên, sáu ngàn lạc đà, một ngàn đôi bò, và một ngàn lừa cái. ¹³ Người cũng có bảy con trai và ba con gái. ¹⁴ Người đặt tên cho con gái lớn là Giê-mi-ma; con thứ nhì là Kê-xia, và con thứ ba là Kê-ren-Ha-búc. ¹⁵ Trong toàn xứ chẳng có người nữ nào lịch sự bằng ba con gái của Gióp. Cha của họ cho họ một phần cơ nghiệp trong anh em họ. ¹⁶ Sau việc ấy, Gióp còn sống một trăm bốn mươi năm; người thấy các con trai, cháu, chít mình đến đời thứ tư. ¹⁷ Rồi Gióp qua đời tuổi cao tác lớn.

Kinh Thánh
The Holy Bible in the Vietnamese language (1923)

Public Domain

Language: Tiếng Việt (Vietnamese)

Translation by: William Cadman (1883-1948)

Contributor: Christian and Missionary Alliance

This free Bible is provided to you courtesy of eBible.org.

NT first published 1923, OT first published 1925. The New Testament permanently and irrevocably entered the Public Domain on January 1, 2019 due to copyright expiration. The Old Testament entered the Public Domain on January 1, 2021. It was probably already in the Public Domain due to failure to comply with formalities earlier.

2022-06-09

PDF generated using Haiola and XeLaTeX on 22 Feb 2024 from source files dated 13 Dec 2023

b0911a70-1760-5840-8eb8-b0fba74ed77e